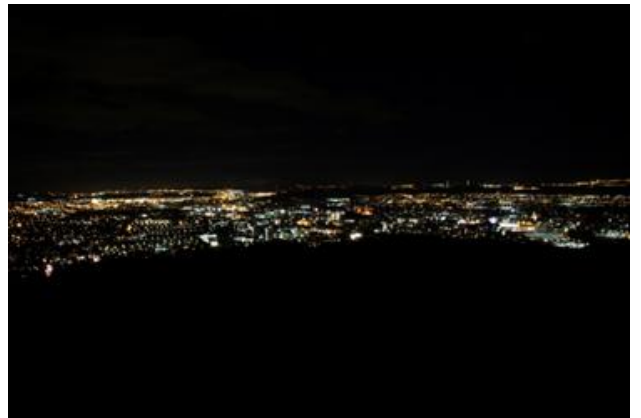

**23 ELEVER FRA 2A PÅ
FREDERIKSVÆRK
GYMNASIUM OG HF
SKRIVER ARTIKLER OM
STUDIETUREN TIL
EDINBURGH APRIL 2025.
ÉN SKRIVER OM EN
Oplevelse i GÖTEBORG!**

EDINBURGH

En studietur

Indhold

Spøgelsestur gennem Skotland	2
Roen tager over - et spændene hotel	5
Nattelivet i Edinburgh	8
Vandretur i de skotske bjerge	11
2.A i det skotske højland	14
Studietursklasse når nye højder	17
Bjergbestigning, dag og nat	19
Gymnasieklasse invaderer bøssebar med sang og dans	22
Første skridt i Edinburghs hjerte	24
Bjergvandring i godt fællesskab	26
Op ad bakke i Pentland Hills	28
Edinburgh	30
Det skotske højland	32
Tur til Pentland Hills	34
Edinburgh oppefra	36
Aftenen på Arthurs Seat	38
En dag i Pentland Hills	41
Studieturen til Edinburgh	43
Vandring i det skotske landskab	45
Skandaløs og kulturchokerende studietur på bøssebar i Edinburgh	48
Udsigten over Edinburgh	50
Til tops i Edinburgh	52
Highland	55

Spøgelsestur gennem Skotland

Drengen i rørene.

Klokken nærmede sig 22:00 og ud mellem Edinburghs middelaldrende gader træder en skotsk kvinde ud, klædt i en rød kappe.

Turen startede stærk med en fortælling om drengen i rørene under Edinburgh. Rørene løb igennem hele byen og havde adgang til slottet, derfor ville man beslaglægge ruten af rørene. Men rørene var smalle, og skotterne sendte derfor en ung dreng ned under de gamle, smalle gader, på hans første job.

Drengen vendte dog aldrig hjem, da han forsvandt indeni rørene, som man derefter fyldte med cement og lukkede til for evigt. Men efter den dag mener de skotske beboere, at de kan høre rørene knirke igennem de tætliggende huse, som om nogle kravler igennem rørene.

Den daglige torturtoget.

Kvinden tog os videre ud mod den kendte plads, der afholdt de årlige toturfremvisninger. Det var ifølge hende en af de mest elskede og anvendte former for underholdning, hvor folk samlede sig i massevis for at se de forskellige metoder for tortur. Metoderne var ofte inddelt efter forbrydelsen, hvor en lille straf for at stjæle noget brød var at være sømmet fast til en dør på pladsen i ens øre, hvorefter man selv måtte flå sig fri med øret stadig hængende på døren. Den samme straf var

tildelt til den, der talte imod kongeriget eller staten men med øret erstattet med tungen. Hårdere straffe varede flere dage med kreative metoder og forskellige redskaber, så som katapulter, heste, rotter, boks med nåle, våben osv.

Fakta

- 2.a tog afsted den 6. april - 11. april 2025
- Spøgelsesturen fandt sted den 7. april på en mandag.
- Turen handlede om historiske fakta om Edinburghs fortid.
- Men den handlede også om myter og spøgelseshistorier.

Kongen uden hovedet.

Vi blev taget videre igennem Edinburgh, indtil vi endte ved en smuk men mørk kirke der var som skabt ud af en gyserfilm, men med et farverigt centerpeice vindue. Hun fortalte en historie om en hjemløs, der søgte ly for en storm inde ved kongens grav, men konge var begravet over et stort gravsted fyldt med lig fra pesten. Den hjemløse blev nysgerrig og åbnede graven, men faldt ned i en bunke af lig. Efter hændelsen var graven ifølge beboerne hjem søgt. Folk der ville besøge gravstedet

ville vende hjem med rivemærker, og bygninger ville gå i brand. Nogle drenge valgte en dag at teste om myten var rigtig, og brød derfor ind i gravstedet og skar kongens hoved af hans lig. Derefter spillede de fodbold med det ude foran graven indtil politiet nåede frem.

Imens den skotske dame fortalte sine historier i mørket, kunne man høre sang komme fra kirken. Kirkens kor havde øvelse under hele historien, hvilket alene gav kuldegysninger.

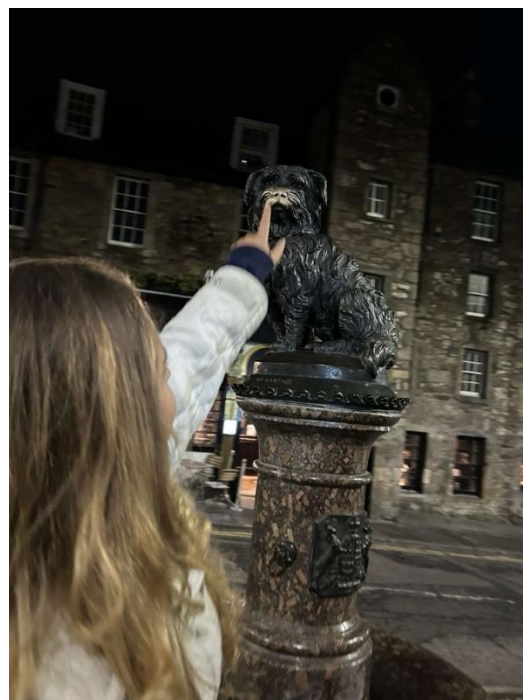
Kirken i Edinburgh (foto: Line Kyster)

Hunden med den gyldne snude.

Ved kirkens besøg fik vi også vist en gravsten, der var flot pyntet op med ny poleret sten og friske blomster i midten af græsplænen. Den tilhørte en hund der havde en speciel plads i samfundet ifølge Edinburghs borgere. Den var nemlig velkendt i byen, da den tidligere tilhørte en pedel på kirken. De ville sammen tage den

daglige tjek rundt om kirken, indtil ejeren døde af alderdom. Hunden nægtede dog at bryde rutine og ville fortsætte sine tjek rundt om kirken hver dag.

Den hund blev et stærkt symbol ifølge borgerne i Edinburgh, og de valgte derfor at hunden skulle ejes af hele byen. En statue blev også sat op af hunden lige udenfor kirken, som ifølge myten skulle give held hvis man rører ved dens snude. Efter flere år har dette gjort snuden gylden, da berøringerne har hindret snuden i at rustne.

Statuen af hunden. (Foto: Sia Dalberg)

Undergrounds.

Det sidste stop på turen var et kort kig ind i Edinburghs undergrounds. Den skotske kvinde havde igen mange spøgelseshistorier om stedet, men også ubehageligt fakta. Edinburgh var meget overpopulariseret og havde mangel på plads, derfor byggede de under byen. Der ville den fattige befolkningsdel holde sig til,

og skulle derfor leve under utrolige dårlige forhold, som mange blev syge af. De var nødt til at bo op til 30 - 40 mennesker pakket ind i smalle rum med lavt til loftet, og ofte med andre familier, man ikke kendte eller snakkede med. Edinburgh var

dermed meget klassesdelt og opdelt efter økonomisk værdi.

Line

Roen tager over - et spændene hotel

Et hyggeligt ophold på First Hotel G, hvor ro og travlhed mødes.

Af: Frederikke Stoklund Jensen

Første indtryk af hotellet

Larmen lyder højere og højere, jo tættere man kommer på hotellets indgang. Det fanger min opmærksomhed. *"Er det her, vi skal bo?"* tænker jeg. De store trapper, der leder op til receptionen, virker både lange og spændende. *"Hvad venter der mig? Hvor kommer larmen fra?"*

I forhold til de tanker, der strejfer mig, oplever jeg en overraskende hyggelig stemning, idet jeg træder ind i hotellets reception. En mærkelig kontrast til lydene udefra. Indenfor i receptionen føles det, som om larmen forsvinder og udskiftes med ro.

En af de to receptionister byder os velkommen: *"Velkommen til First Hotel G - jeg ønsker jer et dejligt ophold"*, siger hun med et venligt smil.

Dog kan jeg hurtigt mærke, at udsigten trækker i mig. Det er en speciel udsigt, ikke en jeg før har set på et hotel.

Solen strømmer ind gennem de store vinduespartier og sender flere solstråler ned ad væggene, hvilket danner en dejlig varme.

Gennem de store glastruder kan man se direkte ned på den travle station under os, hvor tog kører ind, og mennesker myldrer rundt.

Nu går det op for mig, at hotellet faktisk ligger oven på Göteborgs centrale togstation. Det forklarer den konstante

summen af rejsende samt lyden af tog, jeg hørte, da vi nærmede os hotellet.

Hotellet ligger i hjertet af Göteborg, og både butikker og seværdigheder, som Göteborgs museum og Göteborgs opera ligger lige rundt om hjørnet.

På hotellet er der plads til alle - endda hunde. Flere hunde sidder pænt og roligt ved siden af deres ejere, som om de er vant til stemningen, der er i loungen, og lydene fra receptionen.

Udsigten fra hotellets loungeområde, hvor man kan slappe af, med direkte kig ned til Göteborgs travle station. (Foto: First Hotel G)

Værelse med udsigt

Senere på eftermiddagen, efter en lang dag med eventyr og udforskning i Göteborgs gader, vender jeg træt tilbage til hotellet. Der er meget at opleve i byen - både små hemmelige gader og store, åbne pladser.

Mine tanker går på, om den ro, man hurtigt finder i receptionen og loungen, også vil være til stede på værelset.

En lang gangbro, som både er en del af stationen og hotellet, forbinder restauranten, loungen og receptionen med værelserne. Herfra har man frit udsyn til stationen og dens mange små butikker. Da jeg går over gangbroen, hører jeg bag mig lyden af dæmpede stemmer, som så småt flyder ud til ingenting.

De lange gange ned til værelset, er udsmykket med kunst og billeder, der gør små ting til betydningsfulde minder.

Vi går langt, før vi stopper op - værelset ligger her. Det er værelset længst nede ad gangen, hvilket giver en speciel udsigt, ikke en jeg før har set ud af et hotelværelse.

Værelset ligger på 3. sal, hvilket giver et godt overblik over byen. Dog er det meste af udsigten jeg kan se, togstationen, men jeg kan ane bakker og bjerge ude i horisonten, hvilket skaber en forbindelse mellem larmen i byen og roen i naturen. Togene der farer med flere kilometers hastighed forbi, står i skarp kontrast til fuglesang, der kan anes fra bakkerne.

*En af de mange værelses udsigt.
(Foto: First Hotel G)*

Det store værelse er flot indrettet. Det første jeg lægger mærke til, er sengen som er placeret centralt i værelset. Ved siden af sengen er to sengeborde placeret, på

bordet står en natlampe, der kaster et hyggeligt lys rundt i rummet.

Det er bag de bordeauxrøde gardiner, som spiller sammen med sengelagnet, at udsigten vises.

En rolig aften

Efter lidt afslapning på værelset, bevæger jeg mig tilbage over den lange hængebro, med frit udsyn til stationens travlhed og larm, ind i restaurantens ro og hygge.

Lyden af stemmer bliver højere og højere.

Bestikket skærer ned i tallerknerne rundt omkring i restauranten.

Vi bliver vist hen til et bord af en af de mange tjenere, som er ikklædt hvidt tøj samt et sort forklæde, der i helhed giver et elegant udtryk. Tjeneren smiler venligt, mens han følger os gennem restauranten til vores bord. Bordet står tæt op ad et stort vinduesparti - solen er for længst gået ned, og det eneste man kan se, er restauranten og os spejlet tilbage fra vinduet. Langs vindueskarmen står grønne planter og stearinlys, der skaber en hyggelig og hjemlig følelse.

Jeg kigger ned på menukortet. Burger, salat, bøf - udvalget fortsætter, og det bliver hurtigt svært for mig at vælge. Alt lyder lækkert og fristende. Tjeneren nærmer sig igen, og jeg har nu taget en beslutning: jeg vælger en burger og bestiller vand til.

Mens jeg venter, lytter jeg til stemningen omkring mig. Man kan høre snakken fra de

andre gæster, men aldrig så højt, at det føles forstyrrende. Stemmerne fra de andre gæster høres kun som en lav baggrundsstøj. Man sidder ikke tæt på af hinanden, og der er en rar fornemmelse af privatliv ved hvert eneste bord.

De store, brune lamper, der hænger ned fra loftet over hvert et bord, spreder et varmt og hyggeligt lys rundt i rummet, og giver restauranten en hyggelig og indbydende stemning. Jeg kan tydeligt mærke hvordan alle omkring mig virker afslappende og forventningsfulde, mens de venter på maden.

Duften af stegt kød, grøntsager og andre lækkerier fra køkkenet spreder sig langsomt rundt i restauranten. Duften af mad, der bliver anrettet, får mig til at blive endnu mere sulten.

Tjeneren serverer endelig min burger foran mig, ved siden af en skål med stegte pomfritter. Det ser indbydende ud.

Nu forstår jeg hvorfor det duftede så godt, for maden er god. Jeg nyder den varme og ro, der er i restauranten, mens jeg fortsætter mit måltid.

Efter en god oplevelse på restauranten, hvor vi alle er blevet mætte og tilfredse, beslutter vi at tage hen i en af de to lounges hotellet tilbyder og slappe af samt lade dagens oplevelser trænge ind.

Da jeg træder ind i loungen, bliver jeg mødt af en rolig og hyggelig stemning, som er ført igennem hele hotellet. Og igen, kan jeg ikke fornemme eller høre, at hotellet ligger på Göteborgs centrale togstation.

I denne lounge er baren også placeret, hvilket giver en anden stemning.

I baggrunden hører jeg lyden af klirrene glas fra barren, mens der så småt bliver ryddet op og dagen lakker mod enden.

Frederikke

Nattelivet i Edinburgh

Artikel skrevet af Noah Niebling

Edinburghs originaler

Da vi besluttede os at tage ud at se Edinburghs natteliv, havde vi ingen ide om hvad det var, vi ville opleve og hvilke typer, der rendte rundt på Edinburghs gader, når mørket er faldet på. Klokken var ikke nået at blive mere end 19, da der kom en skummel tynd mand gående hurtigt mod os. Han var meget fuld og virkede lidt mental ustabil, manden bar en orange jakke med hættens trukket over hovedet og en maske der dækkede det meste af hans ansigt, så det kun var hans øjne der kunne ses. "do you know anybody I can rob" spurgte han, hvorefter han hev ned i masken så hans ansigt kom til syne. Han havde ødelagte tænder og et slidt ansigt og så ud til at være omkring 30 år gammel. Overrasket og forvirret over hans spørgsmål svarede vi bare at vi lige var kommet ti byen og ikke

Billede af hvor situationen med kniven skete (google maps)

kendte nogen. Efter lidt hyggesnak vendte han blikket mod bilerne, der holdt i siden af vejen og gik med raske skridt hen og hev i håndtagene på de 3 biler. Da de alle var

låst, skulle han til at slå ruden ind på den ene bil, men ombestemte sig inden han nåede at gøre det. Han vendte tilbage til os. Han fortsatte med at snakke om at han gerne ville finde nogen at røve, men pludselig hev han en kniv frem og kiggede på min ven. Min ven og jeg blev tydeligt nervøse, hvilket han også lagde mærke til, så han forsikrede os om, at han ikke ville gøre os noget og at han havde hevet kniven frem, fordi han ville spørge om vi ville købe den. Da vi svarede nej, fik manden øje på en person der kom gående forbi, han begyndte langsomt at gå hen mod hende men vendte hurtigt om igen, da han opdagede det var en kvinde. Efter det sagde han farvel og ønskede os en god aften.

Lillefredag i Edinburgh

Torsdag aften efter vi flyttede hotel besluttede vi os endnu engang at udforske Edinburghs natteliv. Det var en varm aften og humøret var højt bland os og folkene omkring os. Fulde mennesker grinte, råbte og hyggede sig og kom ind og ud af de mange pubs og barer, der var på gaden. Det var helt anderledes fra hvad man normalt ser på en torsdag aften, der hvor vi kommer fra, så vi besluttede os for at snakke med nogle forskellige folk. De første vi mødte, var 5 ret påvirkede gutter, der så ud til at være i starten af 20'erne. De fortalte at de var fra Jylland, vi havde en kort samtale med dem og de prøvede at få os med dem ind på bar, men vi afviste da, vi vidste vi ikke ville kunne komme ind. De så skuffede ud men så vi sagde farvel og gik hvert til sit.

Vi gik lidt videre da vi kom forbi en bygning. Op ad murstensvæggen sad en bevidstløs ung pige omringet af hendes tre veninder. Pigen havde tydeligvis fået for meget at drikke og havde sit eget bræk udover sin nederdel. Der stod en mand og skændtes med pigens tre veninder, manden mente at de skulle ringe efter hjælp, men pigerne mente at hun havde det fint og at han bare skulle lade dem være. Bekymret for pigen gik vi over og spurgte om de var okay og veninden svarede at alt var fint, så vi besluttede os for at gå videre.

Vi burde nok have bakket manden op og havde sørget for at ringe efter hjælp, men da det var et fremmed land og vi ikke ville skændes følte vi et var den bedst at lade dem være. Trætte efter den lange dag og aften valgte vi at vende tilbage til hotellet.

Danske drenge på udebane

Tirsdag aften valgte vi at tage endnu en tur ud i byen. Vi havde valgt at tage med klassen på bøssebar - humøret var højt og stemningen var god, men da baren lukkede, besluttede min ven og jeg, at vi skulle videre ud i byen og se hvad den havde at byde på, så uden strøm på mobilen vandrede vi ud i Edinburghs natteliv. Vi havde en plan, vi ville prank folk. Vi valgte at gå ind i en lille nedslidt 24 timers åben fish and chips restaurant, hvor der stod 2 unge indiske mænd bag disken. De virkede venlige, men deres humør ændrede sig hurtigt da vi begyndte at snakke. "I want that one" sagde jeg til manden, mens jeg pegede på en af retterne

der stod i varmemontren hvorefter jeg gik ud af restanten, det faldt ikke i god jord hos den ene mand bag kassen. Han gik med raske skridt vredt ud mod mig, der stod ude foran.

"Do you think im a stupid fucking idiot" hørte jeg en stemme råbe, jeg vendte mig om og til min store overraskelse var manden fulgt efter mig ud af butikken og stod nu foran mig. Da jeg ikke havde lyst til at skabe problemer, sagde jeg undskyld og han gik ind i butikken igen.

Efter det valgte vi at tage videre. Efter vi havde gået i et stykke tid, gik det op for os at de før store menneskefyldte gader blev mindre og vi var pludselig de eneste mennesker på gaden, vi kiggede forvirret rundt på den tomme gade og indså at vi var faret vildt. Uden strøm på telefonen og ingen mennesker til at spørge om vej valgte vi at gå videre og håbe på, at vi på et

Edinburgh om natten

tidspunkt havnede et sted som vi genkendte. Efter vi havde vandret sporløst rundt i de mange, snoede og bakkede gader i 2 timer pegede min ven pludselig på et lysende tårn på en bakke, det var et af tårnene fra Edinburgh Castle, med et smil

på læben fortalte han, at han vidste hvor vi var og at han kunne vejen hjem, så med nyfundne håb gik vi tilbage til hotellet. Lettelsen føltes fantastisk, vi var endelig hjemme.

Noah

Vandretur i de skotske bjerge

En hyggelig rejse opad mod skyerne, langs snoede stier og med solen i ryggen.

Thilde Lundsteen Lewalski

Solen stod allerede ind gennem vores vinduer, da jeg vågnede. Vores værelse var kogende. Jeg svingede benene ud over kanten af køjesenge, og mærkede gulvtæppet under mine fødder. Udenfor kunne man høre summen af liv på gaden, med bilhorn der dyttede og sirener fra politibilerne, mens vi gjorde os klar til dagens eventyr. Vi skulle på vandretur i de skotske highlands.

Morgen inden eventyret

På hotellets lille caféområde samledes vi omkring bordene, hvor duften af ristet toastbrød hang i luften. Vi småsnakkede, grinede og delte vores forventninger til

dagens udflugt. Vi spiste de sidste mundfulde morgenmad og slentrede over mod det lokale supermarked, hvor frokosten blev købt og diverse snacks til at klare den lange tur. Vi gik tilbage mod værelset og fik børstet tænder, mens der i baggrunden spillede en højtaler med rolig musik. Da vi havde pakket frokosten ned i tur-taskerne og fyldt drikkedunken med iskoldt vand, gik vi afsted mod busstationen, der lå en kilometer fra hostelet. Det var blæsende udenfor, men solende varmede alligevel en del. Ved busstationen holdt busserne på en række. Vi var kommet i god tid, så vi satte os ind og ventede på, at det var tid til bussen skulle køre. Da det endelig var blevet tid til bussen skulle køre, satte vi os ind og kørte afsted mod stedet. Der var meget trafik, så vi blev en del forsinket, men der var heldigvis ikke nogen tidsplan, vi skulle nå.

Figur 1 De skotske bjerge fra bunden, Thilde Lundsteen Lewalski

Starten på vandreturen

Da vi endelig var kommet frem og trådte ud af bussen, blev vi mødt af en frisk luft. Vi tissede hurtigt af ved det lille offentlige toilet, der ikke lugtede særligt godt, og heller ikke var særlig rent. Så begyndte vi at gå. Vi var fulde af energi til at starte med, men hurtigt fik vi øje på toppen og så hvor langt der var derop. Stien foran os snoede sig op ad bakken, og solen lå som en varm hånd på vores skuldre. Hvert eneste skridt føltes i starten let, vi var fulde af energi, snakkede derudaf og grinte højt. Men turen havde andre planer. Bakkerne rejste sig brat foran os, og stien syntes kun at gå en vej, nemlig opad. Turen blev meget højere, stejlere og hårdere, end vi havde forestillet os, da vi sad ved

morgenmadsbordet på hostelet i morges. Benene begyndte at syre, hjertet bankede hurtigere og sveden begyndte at perle på panden af os. Alligevel var vi alle sammen stædige. Vi talte ikke så meget sammen nu, kun korte opmuntringer og et smil. Da vi nåede en af de første toppe, satte vi os ned i græsset. Vi så os omkring. Vi var højt oppe og havde gået langt nu, men der var stadig et godt stykke til den endelige top. Solen hang stadig højt på himlen, men vinden heroppe var køligere. Vi fik tanket kroppen op med mad og sukker, inden vi måtte videre helt til toppen. Nu var der fornyet energi og kampgejsten var der igen. Der var heller ikke så langt til toppen, så det styrkede også tempoet og viljen.

Toppen

Vi nåede endelig toppen. Vores ben var blevet tunge, men smilene bredte sig, da vi trådte op på det sidste stykke og mødte den smukke udsigt. Vi slog os ned i græsset, med solen i hovedet og fik pakket frokosten frem.

*Figur 2 På toppen af de skotske bjerge,
Thilde Lundsteen Lewalski*

Efter pausen ventede turen ned igen. Vores skridt blev lettere, stien syntes kortere og vi gled nærmest ned igen. Stemningen var træt, men vi gik og grinede og snakkede. Vi kom endelig ned til bunden igen, men her skulle vi vente. Der var lang tid til den næste bus kørte- de kørte kun hver anden time. Så vi smed os ved en bænk i solen og sad og snakkede videre. Tiden gik og vi delte de snacks der var tilbage. Da bussen omsider dukkede op, kravlede vi trætte ombord og vendte snuden hjem til hostelet igen. Planen var klar for os alle, vi skulle hjem og have en velfortjent lur.

Thilde

2.A i det skotske højland

Sofus Reetz FVGH 2025

Hvert år tager 2.G'ere fra Frederiksværk gymnasium & HF på studieture, Destinationerne varierer meget, hvor klassen skal hen afhænger af hvilken studieretningen og hvad lærerne synes er relevant for klassen. Jeg går i 2.A og har samfundsfag & engelsk som studieretning, derfor kom 2.A til Skotland Edinburgh.

Da vi ankom til Skotland om søndagen, var dagen stadig ung. Hele flokken var i en ny by, de måske aldrig havde tænkt sig, de skulle besøge. Folk var glade, spændte over, hvad de 6 dage i Skotland ville byde på.

Vi fik set vores værelser, og gik en lille tur i byen for at se den. Så var det ud for at få noget aftensmad. Efter aftensmaden var det bare hjemad, så holdet kunne slappe af. Men jeg var simpelthen ikke færdig med at udforske byen, så jeg fik to med mig ud for at handle snacks til aftenen. Jeg fik dem dog hurtigt overtalt til, at vi skulle udforske lidt mere, så det var det vi skulle gøre.

En kammerat opdagede hurtigt en bakke med en kirke på, og sagde der skulle vi tage opad, så det var planen. Vi gik op og så en lille skummel vej og tænkte det var der vi skulle gå henad.

Vi opdagede, at bakken var rigtig stejl, men det stoppede os ikke fra at kravle længere op. Da vi kom op, så vi en smuk udsigt over byen. Fotoet her blev taget på toppen af den bakke og viser de skotske

nattelys. Men den bakke var ikke den sidste bakke vi besteg den aften. Vi mødtes med andre fra holdet, som kom op efter os.

Foto: Marcus R Lindgren

Vi var på toppen af bakken, men tænkte for os selv: "natten slutter ikke på denne bakke". Vi ville derfor finde et nyt mål at bestige. Vi kiggede over til et lys på en meget stor bakke. Det var Arthurs Sea, vi kiggede på, og tænkte der er der vi skal hen ad. Vi undlod at kigge på kort, vi ville udforske denne nye smukke by. Og det var hvad vi fik gjort. Vi prøvede bare at følge vores instinkter og håbe på det bedste. Og det bedste var lige det vi fik.

Vi gik ned af denne stejle bakke for at finde en vej til den nye bakke. Vejen vi fandt, var bare de gader der tilsyneladende de ville følge os til det bjerg, vi kunne se. Vi gik i en lille time, så var vi ved foden af bjerget. Vi kunne ikke rigtigt se nogle stier, da det var mørkt og der var dårlig belysning, men vi fandt vores egen vej op ad de stejle sider.

Det blev hurtigt en meget hård mission, vi havde bevæget os ud på, da vi lige pludselig skulle klatre på alle fire og ad meget stejle sider. Men det stoppede os ikke, vi var et sted, hvor vi aldrig havde været, det var nødt til at blive udforsket. Og udforsket blev det.

Vi gik op og op igennem en vej, der lignede den ikke blev brugt særlig tit. Tingene på vejen så gamle ud, der var overgroet og ikke rigtig noget asfalt. Der var bare vores viljestyrke, det var rigtig hårdt men også rigtig sjovt men vi nåede desværre aldrig til Arthurs Seat, da vi havde taget en helt forkert rute, en rute der hverken førte os til toppen af Arthurs Seat eller toppen af det andet sted, vi gerne ville op til. Denne sti førte os til stenene ved kanten af klippen. Vi var højt oppe men vi ville gerne have nået endnu længere op men det blev lige pludseligt meget svært da, vi blev mødt af et låst hegn, og vi var indespærret.

Indespærret?

Vi var simpelthen hoppet ind i en lukket del af klippen, da der var farligt at gå mørket og sten hurtigt kunne falde ned i hovedet på dig, og så ville det have været en kort tur til Skotland. Vi stoppede lidt og tænkte over hvad fanen vi skulle gøre, da hegnene var højt med skarpe spidser på toppen. Nogle hoppede over, mens andre holdt sig tæt på hegnene for at se hvor det førte hen, da det gik nedad.

Det føltes meget som en mission i en film, hvor man skulle snige sig forbi vagter, men der var ingen vagter i sigte, der var kun 6 drenge fra 2.A med en plan om at se Edinburgh fra en god udsigt. Vi

fik os rundt om hegnene og drog videre på vores mission om at se, om vi kunne nå længere op.

Endnu et hegn

Vi blev mødt af endnu et hegn og vi var ved at være godt udmattede af den lange tur, vi havde begivet os ud på. Denne gang var hegnene dog tættere på bunden så det blev en smule nemmere at komme over og ned derfra. Vi hørte lige pludselig en masse sirener og tænkte at vores tur i Skotland var omme, da vi havde været på et forbudt sted.

Sirenerne var heldigvis ikke efter os, men vi nåede at blive rigtig bekymrede for det. Nu gik turen ud på at komme tilbage til hotellet. Vi mødte resten af drengene fra 2.A, der også havde været ude at udforske byen - de havde bare set ting i andre kategorier end os, de havde bla. set en mand komme op til dem med en kniv, hvor manden spurgte om de kendte nogle han kunne røve, og en anden mand, der stod og rørte ved sig selv i en gyde.

Jeg gik med dem, der havde mødt os på vejen hjem, bare for at se lidt mere.

Vi gik i døgnkiosker og så hvad der skete der, der skete ikke rigtig noget og nu var vi helt udmattede - klar på at komme hjem og sove.

En anden rute

Dag 2 fik vi at vide af vores lærere, at vi skulle op på Arthurs Seat, det sted vi havde prøvet så længe at komme op til natten forinden. Vejen derop om dagen var meget lettere end nattens rute, og vi

kom op og så udsigten. Og det hele var fantastisk!

Det var dog ikke så fantastisk, da vi så en tusind gange nemmere vej op, som var blot 200 meter fra den vej, vi havde taget om natten. Men måske handlede det ikke om destinationen, men om vejen dertil.

Sofus

Studietursklasse når nye højder

Marie Aaslev Olsen

Bjergbestigning viste sig at være en overraskende sjov og givende aktivitet for eleverne på Frederiksværk Gymnasium, der befinder sig i Skotlands højland.

Studieferie eller studietur?

Vejrtrækningen bliver tungere, skridtene bliver langsommere, solen føles varmere, men humøret forbliver på toppen, ligesom 2.a fra Frederiksværk Gymnasium, som snart befinder sig på toppen af Turnhouse Hill bjerget. Gymnasieeleverne fra Halsnæs Kommune er i øjeblikket på studietur i Skotlands hovedstad, Edinburgh. Der bliver nydt godt af de mange nye butikker, indkøbscentre og restauranter, som Danmark ikke på samme måde kan byde på. Der er en god balance mellem frie tøjler og aktiviteter, så man ikke køres træt og er klar på hvad lærerne har forberedt til ugens dage. Bjergbestigning er dog ikke noget, nogen var specielt forberedt på. Temperaturen er varmere end nogen anden dag, og bare tanken om at skulle gå i flere timer lyder som et mareridt. Man kan høre snorken og gab i bussen på vej derhen. Alle er trætte og har ingen overskud tilovers. Da alle er kommet frem, går lærerne direkte til opgaven og begynder på at gå mod toppen.

Turnhouse Hill er en anderledes og oplevelsesrig tur, som er værd at få med i Skotland. Turen er 11,6 km lang, og er estimeret til at vare omkring 3 timer og 56 minutter. Ruten er åben året rundt og fantastisk at besøge med venner og familie.

Højt over skyerne

Vi er hurtigt mange, der smider overtøjet, da solen bager på os og sveden pibler frem. Lyden af sko der slæber mod grus, sten og jord lyder som et ekko, der fortsætter mange meter op ad bjerget. Derudover føles ens sko som at blive tungere og tungere for hvert skridt, man tager, men flertallet er fast besluttet på, at toppen skal nås, lige meget hvor hårdt, hvor langt, og hvor varm turen derop er.

”Jeg havde aldrig troet, at jeg ville kunne sige, at jeg har besteget et bjerg, men nu er jeg godt på vej”.

”Hvordan føles det at være så højt oppe?”.

”Alting er så småt, men det er godt nok flot”.

Sådan lyder det fra Noah Jespersen Niebling, som er i fuld gang med at binde sine sorte Nike sko, der hele tiden går op, så han kan klare det sidste stykke af turen. At være højt over skyerne er ikke for sjov, det er derfor vigtigt, at ens fodtøj ikke svigter én. Man kan høre et par stykker hvis fødder

skrider hen ad gruset, og de lidt chokerede ”wow”, der kommer indimellem, men ellers er alle klædt godt på.

Får bliver underholdning for 2.a i deres pause
(Foto M. Olsen)

På toppen af verden

Hele klassen har nået toppen og det samme har humøret. Alle er glade og stolte over dem selv. Luften føles dejlig ren, brisen er kølig, og græsset er dejligt forfriskende at lægge sig i. Solen skinner direkte ned i de mange ansigter, men det gør ikke noget, for nu ligger alle tilfredse i græsset og snakker om, hvor god mad de skal belønne sig selv med, når turen går retur igen. Der bliver taget en masse billeder og videoer, så ikke nok med at man har det på opleveren, men at man også kan vise det til venner og familie.

”Højt at flyve, langt at falde”

Hvor langt der er ned, er der ingen der kan svare på, men ned ad bjerget kommer vi. I en fart. Her var glidende kondisko og de nu mere højlydte ”wow” hyppigere. Alle passer på med ikke at gå

for tæt på hinanden, men vil heller ikke sakke for meget bagud.

Halvvejs nede stopper klassen op for at holde en pause i det høje græs. Det kilder let på armene og flyder af sted i takt med vinden, mens rislen fra et vandløb og insekter, der kravler rundt, kan høres. Det sidste stykke af vejen udvikler sig til en hyggelig gåtur blandt lærere og elever. Frisk, flot og forunderlig beskriver meget godt Skotlands landskab, og er mere tæt på at være en underdrivelse end en overdrivelse. Alle er glade. Det er overstået, vi skal hjem, men hold op hvor var det fedt.

”Ingen skal nogensinde kalde mig doven igen. Nu er jeg gået hele vejen op af et bjerg, og hele vejen ned igen”, siger Malte Valdus Rørbye med et smørret smil.

”Så behøver jeg i hvert fald aldrig at træne ben igen”, lyder det fra ham igen, nu med et kæmpe tandpastasmil.

Hele klassen er tilfredse med, hvordan dagen har udspillet sig, men der er en bred enighed om, at ingen er villige til at gøre det igen. Skotland er et land fyldt med overraskelser, store som små, høje som lave. Man kan kalde det en undervurderet perle, som uden tvivl burde modtage mere andekendelse.

Marie

Bjergbestigning, dag og nat

Magnus Købner Brun

Flyvende over Nordhavet flyver et Norwegianfly på vej mod Edinburgh, Skotland. I flyet sidder 2.a, der skal på studietur.

Vi ankom og begyndte at kigge rundt efter ting og sager, man kunne lave i Edinburgh. Vi gik rundt og undersøgte byen, hvor vi fandt mange amerikanske fastfoodrestauranter, der skulle prøves.

Dagen går og vi får set Edinburgh i dagslys. Da det bliver aften og vi keder os lidt, bliver vi enige om at følge en sti op til Calton hill. Udsigten er smuk og man kan se en stor del af Edinburgh. Men det er ikke nok, vi er stadig inden for byens grænser og vi er ikke højt nok oppe.

Jeppe får spottet en bakke, der ligger længere fremme, bakken er endnu højere og smukkere. Vi begynder at gå og vi bliver enige om, at vi skal prøve at finde derop, uden at bruge google maps eller snapkortet. Vi bruger kun én telefon til at lyse med, så vi ikke falder ned af de stejle skrænter.

Vi ville bruge telefonen så lidt som muligt, ikke kun fordi vi ikke havde særlig meget strøm tilbage. Men også fordi det ville være mere hyggeligt bare at snakke og naturligt at prøve at finde vejen.

- Calton Hill ligger 103 m over havets overflade
- Himmelbjerget ligger 147 m over havets overflade.
- Arthurs Seat ligger 251 m over havets overflade

Edinburgh fra alternativ rute, Arthurs Seat. (Foto: Magnus Købner Brun)

Op ad den alternative vej.

Da vi når ned til byen igen, går vi gennem et par gader og det føles som om vi går op ad bakke hele vejen. Vores ben er allerede trætte efter at bestige Calton Hill og nu er vi på vej op ad en ny bakke.

Da vi kommer tæt på bakken, er vi lige uden for byens grænser. Der er næsten intet lys ud over et par lygtepæle. Vi kigger lidt rundt og vælger en sti, som vi tænker vil føre os til toppen. Men stien fører os ikke opad. Da vi ser et sted i hegnet, som er væltet, går Marko og Magnus op for at se, om man kan komme længere op.

Bag hegnet er der en stejl "sti", i virkeligheden er det bare en skråning i bakken, som vi tror, er en del af stien. Vi tager alle derop, hvor vi lettet og overrasket ser, at udsigten er pæn. Men vi skal højere op.

Vi følger stien, vi kigger rundt for at se hvad der sker. Stien bliver smallere og smallere, vi bliver klemmt inde af buske. Nogle af dem med pigge, andre med lange grene, der slår én i hovedet og på benene, når vi går bag

hinanden. Det er en hård gåtur, jeg sveder som en gris. Det er stejlt opad næsten hele vejen op.

Skuffet ned igen

Det føles som om vi har gået i en evighed, men vi kan knap nok se toppen. Det ser heller ikke ud til, at man kan komme længere op fra hvor vi står. Vi skal bare ikke samme vej ned. Vi er nået for langt, uden at bruge nogen som helst form for kort. Vi kan ikke give op nu Vi fortsætter ligeud - lige meget hvor smal og hvor ondt det gør at nå på toppen.

Tiden går og det er ved at blive umuligt at se uden at bruge telefonens lommelygte. Vi kommer ud af buskene. Vi har ondt i benene af udmattelse, men også af piggene, der har revet op ad os. Vi er kommet til et stort areal, frit af tornebuske, og vi står lige ved siden af en høj kløft. Nu vil vi bare gerne hjem. Vi snakker om, hvordan vi kommer til at sove som konger, når vi endelig lægger os til at sove. Men først skal vi lige ned igen.

Vi går og går, indtil vi kommer til en stor forhindring. Der er en stor metalport med skilte. Men vi kan ikke se hvad der står på skiltene. Vi står på den anden side af den store metalport. Der åbenlyst er lavet til at holde folk ude. Heldigvis kan vi komme rundt om den, det kræver bare et smut ned gennem tornebuskene. Men vi går ikke tilbage af samme vej, det var besværligt nok at komme op. Vi kommer alle forbi porten, men så er der en til. Vi har virkelig gået en omvej. Uheldigvis er denne her port en grænse, så vi kan ikke bare gå rundt om

den denne her gang. Vi er nødt til at klatre over den.

Vi kommer alle over den, så nu kan vi se hvad der står på skiltene. Skiltene advarer om indgang forbudt og risiko for stenskrud. Vi griner lidt af, hvad der er sket og snakker om, hvor sjov en historie det bliver at fortælle næste dag.

*Fællesbillede på alternativ rute på Arthurs seat
(Foto: Sofus Hedegaard Reetz)*

Næste dag

Sikke en dag vi havde og nu kunne vi endelig sove, og det var en formidabel søvn. Men nu skulle vi starte dagens program, for selvom vi havde været på opdagelse dagen før, skulle vi stadig ud at se byen med de andre.

Vi skal tilfældigvis på gåtur op ad Arthurs Seat, som vi har glædet os til. Vi snakker om at vi vil bestige tre bakker på to dage.

Arthurs Seat i dagslys.

Hele klassen er klar og vi skal begynde at gå over mod bakken.

Det var den bakke vi prøvede at bestige i går. Denne her gang er det dog lyst og vi ser, at hvis vi bare havde fulgt stien, hvor vi fandt det væltede hegn, så var vi kommet til stien, der ville føre os til toppen.

Men så fik vi også set Arthurs Seat om dagen. Udsigten er ikke lige så smuk som om aftenen, men nu kunne vi se hvad der lå nede i byen. Der er ikke noget, der slår det eventyr og den udsigt, som vi fik uden hjælp. Helt uden nogen plan, uden at vide hvor vi var.

Det er svært at opleve i Danmark

Magnus B.

Gymnasieklasse invaderer bøssebar med sang og dans

Caroline Marie Andreasen
carolinkaandreasen@outlook.dk

Baren er tågefyldt. Klokken er cirka 22. Vi ankom i søndags til Edinburgh og har ventet siden da på den dag, hvor vi alle tager ud i byen og er samlet.

Der er høj musik, lyset danser hen over væggene, så det føles helt magisk.

Baren ligger ikke langt fra det hostel, hvor min klasse og jeg fra Frederiksværk Gymnasium bor.

Hele klassen er samlet for første gang uden lærer.

Det bliver dog krævet, at man skal vise ID, men det bliver ikke tjekket særlig grundigt, så alle kommer ind.

Den høje musik og karaoke gør humøret højt, og alle danser sammen på tværs af klassen.

Folk er vilde, og klassen overtager rummet som en bølge. De andre gæster kigger forvirret på os, nærmest overvældede over antallet af os.

"Bøssebar! Bøssebar!" råber folk på gulvet. Klassen virker ligeglad med, hvad de andre gæster på baren tænker om den.

Alle hygger sig og har det sjovt, med et håb om, at ingen forstår, hvad danskerne siger.

Dansene elever i Planet bar Edinburgh
(Foto C. Andreasen)

Pigerne kan føle sig sikre i aften

De mange blinkende, farvede lys gør det svært at se personen ved siden af, hvilket især får drengene til at føle sig usikre i forhold til deres omgivelser.

Ifølge en af drengene er det særligt ubehageligt at blive kigget på, på en bestemt måde af de andre gæster i baren. "Jeg føler, at jeg bliver stirret på, og de mange plakater med advarsler om kønssygdomme gør mig endnu mere usikker – især når jeg går ud på toilettet. Jeg får blikke, jeg hverken inviterer til eller ønsker," siger han.

For pigerne er det en lettelse.

De mener, at det nu er drengenes tur til at mærke, hvor ubehageligt det er at blive stirret på eller talt til på en måde, man ikke selv har inviteret til.

Fakta om LGB+ i Edinburgh

- Edinburgh anses som en af Europas mest queer-venlige byer.
- Med 7,6% LGB+-personer som lever i Edinburgh
- Edinburgh har Skotlands ældste Pride (startet i

De fleste piger er enige om, at de i aften kan føle sig trygge og have det sjovt, uden at skulle pakke sig sammen eller holde sig tilbage af frygt for at blive set på med uønskede øjne.

Det kan man tydeligt se i baren:

"Det er så sjovt at se, hvordan rollerne er byttet! Nu er det os piger, der kan slappe af, mens drengene lige må kigge sig en

Facaden på Planet bar (Foto Google)

De tror jeg er homo

En gruppe af os går ud af baren for at få noget frisk luft.

Her støder vi på Leo, en ung homo på 22 år. Han er meget beruset, frembrusende og udadvendt. Med ét kommer Malte ud ad døren og siger for sjov: "They are touching my ass." Det opsnapper Leo hurtigt, og han siger flitende til Malte, at han sikkert godt kunne lide det, efterfulgt af et "slayyy." Malte sætter hurtigt paraderne op og prøver at forklare Leo, at han altså ikke er til fyre.

Den unge homo virker ikke til helt at forstå, hvordan man kan tage på en homobar

uden selv at være homoseksuel, og han fortsætter ihærdigt sit lille flirteri.

Folk er meget åbne.

Jeg falder hurtigt i snak med de andre gæster i baren. De er meget udadvendte og imødekommende og smiler straks, når jeg starter en samtale.

En af mændene fortæller, at han er fra Brasilien, men bor det meste af tiden i Tyskland. Han er på solorejse i Edinburgh og håber på at møde en eller to mænd her. Lige pludselig beslutter han sig for at gå op og synge karaoke, måske for at vække interessen hos de andre gæster.

Han har en smuk stemme, og man kan mærke, at han virkelig mener det, når han synger. Det lyder godt, og vi begynder alle at danse og klappe med.

Det er en skøn følelse at opleve den åbenhed og varme, som de andre gæster viser. Ingen holder sig tilbage – alle griner, danser og hygger sig sammen.

Caroline

Første skridt i Edinburghs hjerte

Af Therese Richmann Johnsen

23thjo@fvgh.dk

Studieturen starter med solskin, smalle gader og en god velkomst i hjertet af Edinburgh

En varm velkomst

Det første, der rammer mig, er den varme, milde luft. Solen skinner blødt over Edinburgh Lufthavn og får bygningens glaserter til at glimte. Jeg trækker jakken af skuldrene og mærker varmen, mens en stille forventning vokser i mig. Det føles som en varm velkomst. Jeg ser rundt på mine klassekammerater, der står i klynger omkring bagagebåndet. Tasker tumler frem på båndet som trætte rejsende efter en lang tur.

Bag glaserterne udenfor farer taxierne forbi. En skinger stemme lyder i højtalerne, den minder os om, at vi skal passe på vores ejendele: "Security reminder, please do not leave your luggage unattended". Jeg trækker på skuldrene. Vi er her nu.

Gennem byen

Vi stiger på toget mod centrum. De slidte sæder føles bløde og gamle, som om tusinder af mennesker før os har sat deres trætte krop der. Ud ad vinduet flyder landskabet forbi: grønne sletter, tunge skyer og stenede mure. Alt er badet i solskin. Flere ved siden af mig har allerede fundet deres telefoner frem for at dokumentere turen. "Se der!" lyder et udråb bagfra, hvorefter menneskemassen

kigger forundrende ud på det majestætiske landskab. Lokomotivet kører på skinnerne under os, det giver et rytmisk klak-klak.

Brosten, borge og byliv

Vi triller stille og roligt ind på Waverley Station, og så snart vi træder ud på gaden, slår varmen os. Solen står stadig højt over de mørke stenhuse, og de

gamle brostensbelagte gader snor sig omkring som om de var fra en anden tid. Edinburghs atmosfære emmer af en helt speciel og rolig travlhed, biler snegler sig frem, gadekunstnere stiller instrumenter op og caféernes udendørsborde er allerede fyldt med andre håbefulde turister.

Indkvartering

Jeg kigger op. Hvor end jeg kigger, ser jeg kirketårne, spir og slottet, der rejser sig over byen som en konge på sin trone. Edinburgh Castle kaster lange skygger ned over Princes Street Gardens. Vi slæber kufferterne gennem smalle gyder og åbne pladser. Vores destination er Edinburgh Central Youth Hostel. Der venter os en stor, gul murstensbygning, midt imellem små lokale butikker og victorianske huse. En mand passerer os, mens han balancerer en kaffe og en telefon i hænderne.

Hostellets glasindgang glitrer i solen. Indenfor er receptionen lys og moderne. Der er lyde af unge stemmer og kufferthjul på klinkegulvet. Personalet smiler og en høj mand med mørkt hår byder os velkommen med en stærk skotsk accent: "Welcome!".

The Balmoral Hotel (Foto T. Richmann)

- Edinburgh Castle er en historisk fæstning i byen Edinburgh i Skotland
- Det var et kongeligt residensslot til år 1633
- Edinburgh Castle er Skotlands mest besøgte turistattraktion
- Mere end 70% af turisterne i byen besøger slottet.

Ny base i storbyen

I det vi åbner døren til værelset, bliver vi mødt af den varme eftermiddagssol, som skinner ind igennem det store vindue, hvorfra man kan spejde ud over byen. Værelset er enkelt men lyst, sovepladserne er fordelt på 3 køjesenge. Jeg kaster straks min taske på sengen og åbner vinduet, udenfor summer byen og bilerne suser afsted. En svag latter kan høres fra den urolige gade nedenfor vinduet. Jeg ser ned af McDonald Road, en gade fyldt med liv, men stadig stressfri. På hjørnet ligger en lille kiosk, hvor en ældre mand står udenfor og pudser butiksvinduerne. Vinduet er fyldt op med diverse fremmede drikkevarer. Længere nede skinner solen stadig på de mange murstensfacader. En rolig stemning lægger sig over os alle med det samme. Det er som om byen trækker vejret langsomt. Alt omkring os føles levende. Edinburgh er uden tvivl en by med sjæl.

Therese

Bjergvandring i godt fællesskab

Jeppe Brodersen

Solen skinner, det er en rigtig god dag at være i Edinburgh. Vi ankommer og træder ud af bussen. Lige der foran os hæver bjerget, der skal bestiges, sig op.

Mange af os vidste ikke hvad vi var gået med til, men planen var lagt og skulle med garanti udføres. Alle i klassen er i godt humør, der snakkes højt om at det ser hårdt ud, mens andre bare siger, det bliver nemt. Vi går alle mod bjerget, himlen er blå og alt virker pludseligt lettere, taget i betragtning af hvad der venter os. Med god gejst, en tanke om at det bliver let nok og en mentalitet bestående af en djævel på den ene skulder og en engel på den anden, der diskuterer hvorvidt det bliver fedt eller forfærdeligt, traver vi af sted.

Vi når ikke meget mere end 200-300 meter af vores tur og så er der allerede et rimeligt splittet felt med de energiske i front og de der kæmper for overlevelse bagerst.

Jeg var personligt en af dem der kæmpede hårdt i starten af bestigningen, men det var ikke det eneste jeg kæmpede mod. Tankerne og det mentale spillede stor rolle for gejsten til at nå til tops. Det handlede om at slå hovedet fra og bare bide det i sig, jo mere man kiggede mod toppen desto højere og længere føltes bjerget lige pludselig.

Pauser i lange baner

Bjerget udfordrer mig til en grad, jeg ikke havde regnet med at det kunne, og sådan tror jeg ikke kun jeg havde det.

Der bliver holdt gode lange pauser for at samle modet og gejsten, som bliver slidt af for hver skridt jeg tager. Pauserne hjælper med at lade mentaliteten op til et punkt hvor alt er godt og det bare er med at komme derudaf, selvom det kun holder 50-100 meter og så melder trangen sig ind til endnu en pause. Man kan kigge tilbage og se, at man har nået et pænt stykke, men rettes blikket med toppen, så ser det ud som om, vi næsten bare er der, hvor vi startede. Men efterhånden er der faktisk lys forenden af tunnelen fordi toppen pludselig ikke bare er noget man kan ane, men noget man kan se lige foran sig. Vi kan se en skikkelse fra toppen og ser så et menneske, som kommer nærmere men i flot tempo, det viser sig for at være en vaskeægte indfødt, der er var ude på en rutineløbetur op og ned i bjergene. Vi er helt forbavsede, vi har kæmpet med vid og sans for at nå til tops bare for at se én, der får det til at se legende let ud.

Toppen af bjerget (Foto J. Brodersen)

Toppen af poppen

Vi får kæmpet os det sidste stykke op ad
det grufulde bjerg, vi ankommer meget
opdelt - næsten en og en ad gangen og med
jævne mellemrum. Vi bliver alle ret hurtigt

enige om, at udsigten gør al slid og slæb
det hele, fordi den panoramiske udsigt kun
kan gøre op for alt man er gået igennem.

Det føles som om, at vi kan se alle
Skotlands kyster og hele landet.

Jeppe

Op ad bakke i Pentland Hills

En vandretur i det skotske højland, hvor både ben, fællesskab og får blev sat på prøve.

Af Anna Weng Nielsen

Sveden pibler allerede frem, da jeg slår øjnene op på vores værelse i Edinburgh. Luften er tung og varm, og det føles som vi sover i en sauna. Jeg bevæger mig op i sengen, og mærker gulvtæppet under mine fødder. Der er åbne vinduer, og jeg hører en summen fra biler og snak udenfor. Vi gør os klar, trækker i joggingtøjet og de praktiske sko, og går sammen ned og spiser morgenmad. Vi småsnakker, griner og deler vores forventninger til dagens udflugt. Vi spiser de sidste bidder, før vi bevæger os ud i den kølige, overskyede by for at købe mad og snacks til turen i det lokale supermarked. Vi rammer hostellet igen, vi kan lige nå at børste tænder og pakke tasken med de bagels og chokolade, vi lige har købt.

Turen til Pentland Hills

Med trætte skridt går vi mod busstationen. Vores mål er en dagstur til Pentland Hills, en lille forsmag på det skotske højland. Da vi når busstationen, sidder vi og venter på bussen, inden den ankommer.

Bussen ankommer og vi sætter os ind. Bussen snor sig gennem byen, og som vi kommer længere ud af byen, bryder solen igennem. Varmen bag ruderne bliver nærmest kvalmende, og vi bliver forsinket af trafikken. Stemningen er ved god, vi er ved godt mod - mens vi samler kræfter til

dagens udflugt, selvom vi ikke aner hvad det indebærer.

De første skridt og de første får

Da vi endelig hopper af bussen og går de første meter, står vi foran et lille hus. Vi får at vide, at turen er 7,5 kilometer lang. Solen skinner, det er små 20 grader, og alle er i rimeligt humør.

De skotske bjerge under halvvejs oppe, (Anna Weng Nielsen)

Vi begynder at gå. Allerede på de første bakker møder vi en flok får. De glør på os med dovne øjne, og hver gang nogle prøver at sige hej, løber de den anden vej. Ikke ligefrem gæstfrihed er der her.

En frisk duft og tunge ben

Luften er frisk. Der er ingen dårlige lugte, ikke engang de små brune lorte lugter særlig stærkt. Der kun den friske duft af græs, jord og frihed.

Stigningerne bliver hurtigt stejle. Vi kæmper os op ad bakkerne, sveden begynder at pible frem og hjertet hamrer. Mange stopper undervejs, gisper efter vejret og noget koldt at drikke. Vi slentrer mod toppen, som ligger alt for langt væk.

Men naturen er så smuk, man glemmer de negative tanker og jeg glemmer nærmest at være træt. Grønne bakker i hele horisonten, og stilheden... den glemmer jeg aldrig - der er ro over hele landskabet.

Vi når toppen, endelig. Udsigten er så flot, nærmest helt overvældende. De små huse, langt ude i horisonten, alle de grønne dale, og mange uendelige bakker, og alle de små plantager med gule blomster. Jeg lukker øjnene en gang, mærker vinden mod mit ansigt. Alle er glade, en oplevelse man ikke glemmer. Stilheden, udover os, er vanvittig.

Vandrestien fører os senere forbi den sø, vi ser heroppefra, (Anna Weng Nielsen)

Nedad – en smule nemmere

Turen nedad viser sig at være en anden slags udfordring. Mine ben sitrer, stien er ustabil, og vi skal hoppe over små vandløb, som pludselig løber tværs gennem stien.

Men vi er på vej hjemad. Lige så fedt det er, lige så hårdt er det. Stemningen virker lettere, end da vi gik opad. Vi snakker mere sammen. Små grupper dannes, og grin bryder frem. Vores lærere, som før har virket fjerne, bliver pludselig en del af fællesskabet. Vi snakker og lærer hinanden bedre af kende på tværs af alle dagligdagens grupper, og det sker på en anden måde, end de normale skoledage i klasselokalet.

Sammenhold

En masse snak, grin og billeder senere, rammer vi bunden igen, og er tilbage ved det lille hus. Vi er alle trætte i kroppen. Men vi har gennemført noget nyt sammen som klasse. Det var hårdt, og meget hårdere end vi troede, men det er også en af de smukkeste oplevelser, jeg nogensinde har haft.

Vi venter på bussen, som kører os tilbage til byen. Jeg gennemgår de flotte billeder jeg har taget. Der er heldigvis en masse, så jeg netop kan huske alle de minder, vi lige har skabt på vores studietur til Edinburgh. Bussen kommer, og vi er trætte. Da vi når hostellet igen, venter en lur, som i den grad er velfortjent.

Edinburgh

Vi oplever Edinburghs gamle gader, smukke udsigter og spændende historier

Af Marko Nikolic

Nattelivet i Arthurs Seat

Vi er lige ankommet i Edinburgh, solen falder, mens vi falder til på vores hotel. Nysgerrigheden rammer og udforskningen begynder. Vi begynder vores rejse med at udforske Skotlands gamle gader og finder steder at spise. Efter en lang gåtur ender vores opdagelse på en Five Guys. Efter vores lange rejse tager vi tilbage på hotellet for at hvile vores kroppe.

"Vil du med i Tesco" spørger Sofus Hedegaard Reetz, "Ja" svarer både Marcus og Jeppe. De tager deres sko på og går ud til butikken. Tiden løber, og de andre er ikke kommet tilbage til hotellet..

Kort tid efter en notifikation på vores telefoner. En snap fra de andre. Et billede af dem på toppen af et bjerg. "Skal vi gå hen til dem" spørger jeg, "Ja, lad os" svarer Magnus Andersen og Magnus Brun.

(Foto M. Nikolic)

Her begynder vores rejse mod Arthurs Seat. Vi træder ud i den kølige aftenluft. Gaderne er næsten tomme, kun enkelte biler triller forbi og gadelygterne stråler. Stemningen er mørk og dystert. Det føles som at være på skattejagt.

Vi følger vejen mod det store bjerg, og finder en mørk sti, der fører os til bjerget. Vi begynder stille og roligt at gå op ad stien, hvor vi ender på bakketoppen. Pludselig ser vi dem. 3 drenge der er i gang med at observere en gammel bygning. Vi klatrer op på bygningen med dem og udsigten tager pusten fra mig. Hele Edinburgh ligger foran mig, dækket af mørke og fyldt med tusindvis af små lys, der blinker som stjerner. Vi kigger os rundt, og bag ved os midt i mørket rejser det næste bjerg sig foran os. Arthurs Seat.

Vi standser et øjeblik og tager synet ind. En følelse af spænding sitrer i kroppen. "Det vores næste destination" siger Sofus. Her begynder rejsen på et langt eventyr. Vi klatrer ned af bygningen og begynder at bevæge os mod bjerget. Vi går med spænding. Vi går ned ad det bjerg vi lige har besteget, og går gennem de mørke gader for at nå vores endelige destination.

Efter 20 minutters vandring kommer vi til en park. Vi er nået til bunden af bjerget, men det er ikke nok. Vi kigger rundt efter en sti, men mørket skjuler alting. De små lommelygter fra vores telefoner hjælper ikke meget, de fanger kun et glimt af sten, græs og skygger. Vi tager beslutningen om at klatre op ad bjerget, og ser hvor langt vi kan komme. Jeg begynder forsigtigt at klatre op ad bjerget. "Der er en sti heroppe"

siger jeg, mens de andre kigger op på mig. De begynder én efter én at klatre op ad bjerget med mig.

Vi ankommer til det vi troede var en sti, men vi var langt væk fra den rigtige vej. Efter en hård og svær kamp gennem torne kommer vi til et fladt område med en lille bakke. Vores tur fortsætter på vej mod bjerget med håb om at nå toppen. Efter noget tid indser vi at vi er nået til vores endepunkt, hvor vi ikke længere kan forsætte opad. Vi aftaler, at vores tur er slut og vi skal vende tilbage hjem. Vi begynder forsigtigt at gå ned ad bjerget og bliver mødt af vores første forhindring. Et hegn. Vi var spæret inde mellem 2 hegn, eftersom vi tog den forkerte rute op ad bjerget.

Vi kigger alle sammen på hinanden og analyserer hegnet og hvad der er på den anden side af det. Vi træffer beslutningen om at hoppe over hegnet. En efter en springer vi over hegnet og fortsætter vores tilbageløb. Efter vi er hoppet over hegnet, ser vi et skilt med teksten "Possibility of rockfall". Vi kigger alle på hinanden og begynder at grine.

Vi vidste ikke hvad vi havde rodet os ud i. Vi snakker kort om hvor dumt det egentlig var, men igen fortryder, at vi gjorde det.

Oplevelsen føles allerede som et minde, vi vil grine af land tid fremover. Vi går videre ned ad stien, men længere nede af vejen venter der os

et andet hegn. Vi springer over det og håber på, vi har gennemført alle forhindringer. Kort tid efter kommer vi til en vej, hvor vi går rundt om bjerget for at gå tilbage til hotellet.

Efter en lang og hård kamp med bjerget er vores tur ved en ende. Vi går med tunge skridt, alle er trætte, men stemningen er høj. På vej tilbage bliver vi mødt af 3 kammerater. Vi finder sammen og vandrer alle tilbage på hotellet sammen. Vi snakker om natten, og udsigten og vores klatretur. Alle er enige om, at det var det hele værd. Vores eventyr afsluttes med en god søvn. Selvom vores kroppe var trætte, var vores hoveder fulde af minder. Vi havde udfordret mørket, klatret mod himlen og vundet.

(Foto M. Nikolic)

Marko

Det skotske højland

Magnus Glibstrup Andersen.

magnusgandersen@icloud.com

Sveden pibler ned fra hovederne, jeg kæmper mig langsomt op ad bjerget, imens jeg kigger tilbage for at se, hvor langt jeg er kommet. Solen bager ned over os og vinden står stille, det er hårdt men sjovt på samme tid. Der løber små får rundt og larmer på bjerget. Jorden er knastør og det begynder langsomt at dufte af forår. Himlen er skyfri og man kan skue ud i horisonten så langt som øjet kan se, ud over de skotske sletter. Bagtroppen kæmper en hård kamp, for at indhente de foranliggende, men uden meget held. Idet de kommer til pausestedet, går der ikke længe før resten af gruppen er gået videre igen. Deres stemmer klinger af gåpåmod og de er klar til at forsætte, men blikket i deres øjne, sveden ned af ryggen og den tunge vejtrækning siger noget andet. Der går ikke længe før de er på benene og jagten på fortroppen begynder så langsomt igen.

Billedet her er taget ca halvvejs op ad bjerget, i baggrunden kan man svagt ane elever fra klassen. (Foto M. Andersen)

Kampen om toppen

I det jeg langsomt kan se toppen af det vilde bjerg, begynder underbevidstheden at kæmpe hårdt om at komme først til

toppen. Dem foran mig kæmper sig op ad de stejle skråninger, som om deres liv var på spil, og de begynder at gå hurtigere, tage længere skridt og pruste mere, når de trækker vejret. Det virket lidt som om alle har det samme mål, at ramme toppen først. Der går ikke længe før de første rammer toppen, følelsen af gennemførelsen og det hårde arbejde er en stor glæde for os alle.

Oppe på toppen synger vinden en lille sang, det er rart for efter jeg har kæmpet mig op ad det knastørre bjerg den sidste 1,5 time - så er der ikke meget som slår en let brise og en frokostpause.

Alle er endelig nået op på toppen og de får langsomt fundet deres mad og drikkedunke frem. Det bløde græs, som vi sidder i, føles lidt ligesom en helt ny seng, efter man kun har siddet på hårde sten og tør jord på vej herop. Alle ånder lettet ud, imens vi nyder den lette brise, den skyfrie himmel og solskinsvejret, det var virkelig det hele værd.

Bjerget hedder Turnhouse Hill, det er 338m højt og ruten vi gik var på 7,6 km og tager i gennemsnit 2 timer og 31 min at gennemføre. Ruten er meget populær for folk der godt kan lide at vandre og kigge på fugle da der er et bredt hav af fugle rundt omkring deroppe.

Tilbage til start

Vi begynder nu så langsomt at bevæge os ned af bjerget. Det er de sædvanlige, der danner fortrop - med få ændringer - humøret er højt efter en lang frokostpause

og tanken om at komme hjem fylder mange af os med motivation til at komme ned fra bjerget. Vi går ned på bagsiden af bjerget og med det samme bliver vi dækket til af skyggen fra bjerget som en dyne på en kold decembernatt. Solen skinner ikke lige så meget på bagsiden og der er mere mudret end på den anden side, græsset er fugtigt og her lugter lidt af jord og fårelort. Der render en lille kilde ned langs hvor vi går, lyden af den beroliger sindet, og bagsiden af bjerget er nu ikke knap så dårligt. Nogle prøver at smage på vandet, mens andre trasker afsted ned ad de små snævre stier for at komme ned på en rigtig vej. Efter vi har ramt fast grund, er vi nu alle sammen udkørte og vi vil gerne hjem.

Da vi står for foden af bjerget, begynder vi langsomt at bevæge os tilbage til, hvor vi startede. Vi håber alle på, at der ikke er meget mere end 1-2 kilometer tilbage, så derfor går vi raskt afsted tilbage til start. Vi indser hurtigt, at vi har en længere stækning tilbage, end vi havde regnet med. Jeg kan tydeligt se på alle, at de så småt er begyndt at virke opgivende, sultne, tørstige og trætte, stemningen er tung men munter på samme tid, da vi alle sammen synes, det er og har været en fantastisk tur, med en masse gode udsigter.

1 time kan hurtigt føles som 5

Jeg sidder nu tilbage, hvor vi startede det hele og der er 1 time til at vores bus ankommer.

Jeg slår røven i sædet og giver mig ellers bare til at vente, der er skygge og omkring 15-16 grader, så det er rart at sidde ned i det gode vejr. Mange af kammeraterne er begyndt at se småirriterede ud og det virker som om, at de gerne vil hjem. Et par stykker kan ikke få noget internet og andres telefoner er løbet tør for strøm, så stemningen er lidt trykket. Jeg kan se, at dem, der har noget vand eller mad tilbage,

indtager det sidste de har og deler ellers ud af goderne. Nogle sidder og spiller kort for at fordrive tiden imens andre er rykket ud i solen for at få en god tan, nogle vandrer rastløse rundt trods den lange gåtur vi lige har været på.

Endelig siger lærerne, at det er tid til at gå ud imod busstoppestedet. Vi skynder os alle sammen at pakke panisk, da ingen af os efterhånden har lyst til at blive her længere end nødvendigt, og så bevæger vi os så ud imod busstoppestedet. Jeg kan se at lærerne står og tjekker deres telefoner og tæller billetter, vi får så at vide at bussen er forsinket med 10 min og at vi mangler 1 enkelt busbillet, det orker ingen af os at høre, eftersom vi ikke kan klare flere problemer hen over dagen og vi vil gerne bare hjem. Vi kan endelig spotte bussen ude i horisonten og vi bliver alle fyldt med glæde, vi kan omsider komme hjem - og buschaufføren er så god at han lige vælger at se igennem fingrene med den ene manglende busbillet.

Magnus A

Tur til Pentland Hills

Alma Rosenville Planfelt, almaroplan@icloud.com

Morgenen på hotellet

Uret ringer tidligt. Det er tirsdag og vi skal ud til Pentland Hills. Vi skal vandre cirka 8 kilometer i dag. Jeg glæder mig lidt til at komme ud og prøve det, men jeg er også klar over at det vil blive hårdt. Pigerne og jeg går ned for at spise morgenmad. Vi snakker om hvor lidt sådan noget hvidt toastbrød mætter. Følelsen af det helt hvide toastbrød i munden er begyndt at blive trættende på tredjedagen. Det er ristet, så det har en smule mere tekstur i munden, men det er tørt, også selvom jeg kommer en del smør på. Chokopopsene som jeg også spiser er heller ikke særligt mættende. De er søde, men selvom der kommer mælk på, er de stadig lidt tørre at spise. Jeg føler mig stadig sulten efter morgenmaden. Min mave begynder hurtigt at rumle, og jeg kan mærke mit energiniveau og blodsukker hurtigt falder igen efter jeg har spist.

Busturen til Pentland Hills

Busturen er længere end jeg troede. Jeg når at tage en lille lur i 45 minutter. Sidder med mine airpods i ørene, så alt busstøjen bliver lukket ude, så jeg kan få en smule fred. Der er varmt, næsten ubehageligt varmt. Der bliver lige så stille som en sauna inde i bussen. Jeg får øjenkontakt med en lille bitte dreng der sidder i sin barnevogn. Jeg smiler til ham, og vinker. Den lille dreng smiler lidt genert tilbage, og leger videre med hans mor, som leger titte-bøh med ham. Jeg fortsætter med at hører min musik, og prøver igen at lukke øjnene inden vi skal ud og vandre.

Vandreturen

Da vi ankommer, er vejret er skønt. Solen skinner, det er omkring de 15 grader. Vinden er kølig men soler varmer min ellers varme og allerede halvsvedige krop. Jeg begynder at bevæge mig op ad bakkerne. Det er meget hårdt, og jeg kan allerede mærke det lige så langsomt i mine muskler. Duftene er friske, men der er samtidig en duft af varm, tør jord. Der er stille. Meget meget stille. Dette eneste jeg kan høre, er fuglene og musikken fra mine airpods jeg har i, men kun i det ene øre så jeg stadig kan snakke med Signe, Mia, Filuca og Erika. Jeg føler musikken og pigerne giver mig motivation til at fortsætte. Vi snakker alle sammen på kryds og tværs med hinanden imens vi går, og det hjælper også en hel del på motivationen til at forsætte op ad det meget lange og stejle bjerg.

Foto: A.

På toppen

Endeligt når vi toppen. Det har nok været noget af det fysisk hårdeste jeg har prøvet før. Vi kommer op alle sammen, og sætter os til at spise. Solen står nu helt skarp på himmelen, men fordi vi er så højt oppe, er vinden så dejlig,

at det hele bare føles rart. Hverken for varmt eller for koldt. Vi nyder udsigten alle sammen, og får taget nogle fælles klassebilleder, som er helt perfekt til at huske denne dejlige tur.

Alma

Edinburgh oppefra

Erika Sarah Guldborg Bennedbæk

Vinden er kraftig, da vi når toppen, Edinburghs bygninger bliver mindre under os, og byen føles pludselig så utrolig lille.

Fra brosten til bakker

Allerede tidligt om morgenen forlader vi Edinburghs brostensgader med kurs mod Arthur's Seat. På trods af at det er tidligt om morgenen, er humøret højt, og folk småsnakker med hinanden.

Hele klassen står foran Arthur's Seat og kigger op mod toppen. "Er det Arthur's Seat? Den er da ikke så stejl," siger en af drengene. Den 251 meter høje bakke ser slet ikke så slem ud nedefra. Stien snor sig gennem grønne bakker, luften dufter af græs, og solen står højt på himmelen. Stien er bred til at starte med. Vi går i store grupper og snakker sammen, og nogen stopper op for at tage billeder af landskabet. Stien bliver stejlere, jo længere op vi kommer, vores ben er ømme, og vi gisper alle efter vejret. Endelig holder vi pause, vi vender os om, og der ligger Edinburgh under os, man kan se hele byen heroppe fra, og det gamle slot ser pludselig så lille ud.

"Jeg troede ikke det ville være så hårdt," siger en af pigerne, mens hun gisper efter vejret. Efter en kort pause går vi videre, på et tidspunkt deler stien sig og vi vælger den

stejle vej op, vi er alle ivrige for at nå til toppen.

Udsigten fra Arthur's Seat (Foto: E. Guldborg)

Arthur-myten

Lige inden vi når toppen, samler lærerne hele klassen. "Ifølge myten var det her, kong Arthur samlede sine riddere. Det siges, at Camelot lå her," siger vores lærer. Vi tænker ikke så meget over det og går videre.

Endelig når vi toppen. Det blæser voldsomt helt heroppe, men vi bliver stående alligevel. Luften føles ren heroppe, og jorden under os er en blanding af sten i forskellige størrelser. Udsigten over Edinburgh er endnu vildere helt oppe på toppen, den kan næsten ikke beskrives.

Vi får taget nogle billeder af udsigten, og et fællesbillede med udsigten i baggrunden.

Turen ned

Turen ned ad bakken er en del nemmere end turen op. Vi er stadig ømme i benene, men vi griner mere nu og gisper ikke efter vejret. Selvom det kræver fokus at holde balancen på det ujævne terræn, snakker vi på kryds og tværs, mens vi nyder udsigten. Da vi når ned igen og kommer tilbage mod byen, spreder vi os i små grupper, nogle går

ud for at finde mad, andre tager ud for at shoppe. Dagens aktivitet er slut, men den hænger stadig ved. Vi har været helt oppe på toppen af Arthur's Seat, og nu har vi ikke kun besøgt Edinburgh, vi har set den oppefra.

Erika Guldborg

Aftenen på Arthurs Seat

Af Marcus Randrup 2.A

Stemningen er helt perfekt. Vi er lige kommet til Edinburgh, og alle i klassen er spændte og i godt humør. Flyveturen er gået fint, vejret er overraskende godt taget i betragtning af at vi er i Skotland, og byen føles allerede som noget helt særligt. Det er med gamle bygninger, smalle gyder og en blandet oplevelse af lidt skummelhed og moderne systemer.

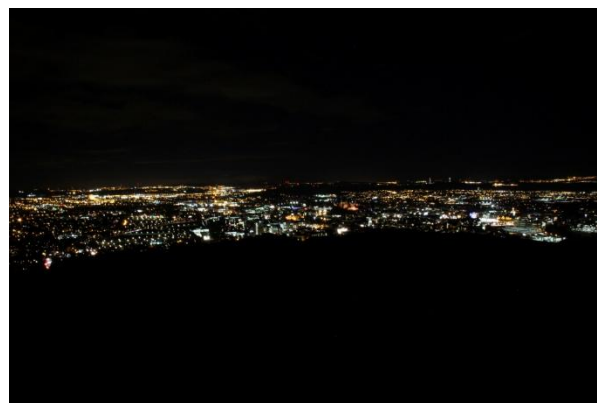
Den første pint er allerede drukket, og vi sidder og snakker om, hvad vi skal bruge aftenen på. Ingen har en rigtig plan, men der er enighed om én ting, vi skal ikke bare sidde stille. Det her er første aften i Edinburgh, og den skal bruges godt. Sofus, Jeppe og jeg bliver hurtigt enige om at gå lidt for os selv og mærke byen. Bare se, hvad der sker. Nogle gange er det jo de spontane aftener, der ender med at blive de bedste.

Vi går rundt mellem små, mørke gader, hvor lyset fra gadelygterne nærmest ikke er levende mere. Vi passerer den ene pub efter den anden, hvor der er god stemning og snakken summer ud på gaden. Det er tydeligt, at byen lever, især om aftenen. Der er noget særligt over stemningen. Ikke som vi er vant til herhjemme. Mere rå og mindre fancy.

På et tidspunkt går vi forbi en lidt skjult gade, som snor sig op mod en kirke, og Jeppe siger: "Skal vi ikke bare gå op der?" Vi andre er klar, og vi begiver os opad uden at vide hvad der venter. Der er noget spændende ved at følge en vej, man ikke

kender. Som om byen hjælper os på vej med hvad vi skal opleve.

Stien bliver stejlere, og vi begynder at kunne se mere og mere af byen bag os. Der er stadig lys i vinduerne langt nede, og månen lyser flot op. Det er når vi når toppen, at vi nyder udsigten og møder andre drenge fra klassen. Vi kommer alle med forslaget. "Drenge lad os tage over på det der bjerg istedet"

Udsigt fra et andet bjerg nær Arthurs Seat (foto M.Randrup)

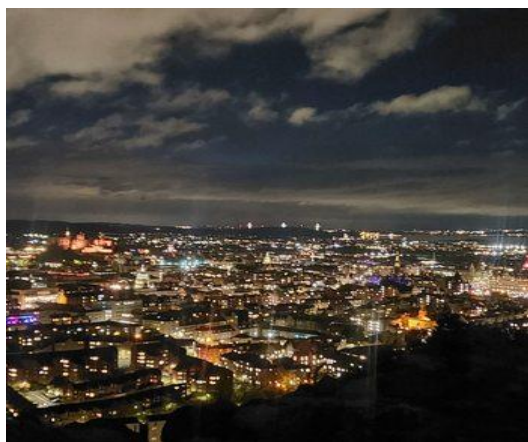
Vi griner lidt først. Men bliver alligevel hurtig enig om, at det skal vi da! for idéen er faktisk ikke dårlig.

Vi går sammen med nogle af de andre drenge fra klassen, klar til at tage turen. Ingen har fornuftigt tøj på. Ingen har snacks eller drikke, men den spontane sjove ide om en sjov første aften, er mere end rigeligt. Jeg har birckenstock på, Jeppe har sko uden sål, så ingen af os rigtig kan stå fast både op og ned, men vi er klar. Vi er unge, friske og måske en smule naive. I starten føles det let. Vi går og griner, laver sjov med hinandens sko og gætter på hvor

højt bjerget egentlig er. Vi kender det på ingen måde. Men snart bliver stien smal og udfordrende. Luften bliver koldere, og vinden suser om ørerne på os. Nogle steder skal vi tage store skridt for at komme videre, og det føles mere som bjergklatring end en aftengåtur, hvilket egentlig mere eller mindre var planen, og dog.

Jeg begynder hurtigt at blive en smule skeptisk. Mine sandaler glider hele tiden, og jeg har store problemer med at komme op uden at miste skoene. Vi forsøger at holde humøret oppe, men vi mærker samtidig at det nok er en lidt for vild plan vi har fået. Sofus har taget føringen og går forrest, som om han er på en mission. Jeppe er midt i det hele, og jeg prøver at suge det hele til mig, selvom mine ben allerede begynder at føles tunge, da sandalerne ikke er til meget hjælp lige i denne situation.

Vi møder ingen mennesker, men ser blot lyset fra byen, når vi kigger. Måske fordi klokken nu nærmer sig midnat. Vi begynder at snakke om hvor skørt det her er og griner samtidig.

Edinburghs natteliv (foto M. Randrup)

Efter et særlig stejlt stykke, falder min birckenstock af og jeg må ned og hente den halvt nede af bjerget. Jeg kommer op igen og vi fortsætter en smule, hvorefter stilheden rammer os alle. Vi ser et kæmpe hegn foran os, som vi diskuterer i noget tid. Jeppe spotter at hegnet går et par meter ned i en hæk og stopper der. Han er første mand til at komme forbi hegnet, dog ikke uden problemer. Der er ekstremt mange torne i den her hæk og det er mildest talt pissefarligt. Alligevel er der god stemning imellem drengene, og den her nærmest absurde plan giver os smil på læberne og gør vi alle kommer forbi hegnet.

Adrenalinen begynder også at pumpe, hvilket gør at vi egentlig ikke er trætte. Ja, vi er faktisk fulde af energi på en eller anden mærkelig måde.

Det sidste stykke op er det hårdeste. Vinden er nu så kraftig, at vi næsten må læne os frem for ikke at blive skubbet tilbage. Vi må hjælpe hinanden nogle steder, og latteren er nu blevet til en smule mere seriøse toner. Vi lægger mærke til et skilt der advarer: "Danger zone, rocks can fall". Den situation ændrer planerne en smule, da vi nu godt kan forstå hvorfor vi skulle igennem en klatregang på alle 4, og klatre forbi et hegn, blot for at prøve at komme til toppen. Samtidig ender vi relativt hurtig ud på den eneste sti der er tilbage at følge, hvilket er en sti der går nedad. Alle er meget enige om, at vi nu har fået den spontane fede aften vi ledte efter og det nok er smart at smutte hjemad. Det er her susen for alvor begynder at gå igennem kroppen, Vi går og går, samtidig med at vi snakker og spekulere lidt på om det egentlig var særlig smart det vi havde

rodet os ud i. Inden vi når at snakke gåturen igennem, ser vi flere politipatruljer der er på vej op imod det område vi er i. Eller det synes vi i hvert fald det ligner, men stemningen fører tankerne til et sjovt sted. For det ikke skal være løgn, er vi hegnet inde fra begge sider af bjerget og skal igen finde en vej rundt om hegnet. Nogle af drengene har en smule mere praktisk fodtøj på end jeg, så jeg må sammen med Sofus finde en alternativ vej lidt ned ad den sti vi kom fra. Det lykkedes at komme ud, dog med svedige bluser og beskidte sko og sandaler. Trods den kolde vind, er varmen i den grad til stede i kroppen og vi mærker tydeligt da vi er ude og samlet igen, at den her tur er noget, som vi allesammen er noget særligt, og bliver ét af de gode minder, som man jo skal have fra en god studietur.

En lang gåtur venter os, da vi er havnet på den anden side af bjerget, men det er i momentet ikke et problem da vi bare er glade for at vi kunne komme ned fra bjerget igen.

Da vi kommer tilbage til værelset, er klokken 01:15. Vi er svedige, trætte og møgbeskidte, men vi er også fyldt op. Af grin, af luft, af noget vi ikke helt kan sætte ord på. Vi snakker en smule, inden vi sover og krydser en problematisk bjergtur af som en del af studieturen.

Næste morgen har vi ondt over det hele. Men det eneste, vi snakker om, er Arthur's Seat. Ikke de første pubber, ikke den første pint. Men den første tur. Den oplevelse og de grin vi fik ud af det.

Det er ikke altid planlagt, sikkert eller særlig klogt. Men det er ægte og gode minder man tager med videre.

Marcus

En dag i Pentland Hills

En dag i vild natur, fyldt med grin, sved og nye oplevelser

Af Andrea Pi Feilberg

Morgen i Edinburgh

Jeg vågner med et chok, da jeg hører en ambulance suse forbi. Da jeg kigger ud ad vinduet, er himlen fyldt med rødlige nuancer, og solen er ved at stå op. Gaderne er fugtige efter nattens regn og en let tåge er ved at fordufte. Jeg hopper stille ud af sengen for ikke at vække de andre, Siff kikker søvnigt på mig og spørger *"hvad er klokken, vi skal vel ikke op endnu"*. Jeg svarer, at vi har god tid og smiler let til hende. Vi bevæger os langsomt ned til morgenmaden, uden at veksle for mange ord, det er det stadig for tidligt til. Duften af brændt toastbrød og billig kaffe rammer min næse med det samme, da vi går ind i entreen. Jeg snupper et stykke brød og sætter mig ned til de andre. Jeg spiser langsomt mens jeg lytter til snakken fra borene omkring mig. Vi glæder os alle til dagens tur. På værelset pakker vi taskerne med mad og vandflasker. "YES" siger jeg da jeg tjekker vejrudsigten, det bliver 20 grader og fuld sol. Jeg kan mærke glæden vælde op i mig. Så skal det nok blive en god tur.

Vi mødes ude foran vores hostel. Vores lærer står utålmodigt og vipper med foden. Vi har travlt, da vi skal nå en bus, der vil tage os ud på dagens nye eventyr. Jeg glæder mig til duften af natur, lyden af kilder og følelsen af solen, der varmer min hud.

De første skridt op ad bakken

Stien begynder let. Jeg mærker gruset under mine fødder og en let brise mod kinder. Luften her er anderledes. Den føles

mere ren og blid. Thilde og jeg stopper ved en kilde, vandet pibler klart frem mellem stenene. Jeg bøjer mig ned og mærker det iskolde vand. Thilde gisper da hun rører vandet. *"Det er godt nok koldt"* siger hun og trækker hurtigt hånden til sig. Da vi vender os om, er de andre allerede nået et godt stykke væk, så vi skynder os op til dem, så vi ikke sakker helt bagud.

Pludselig begynder jeg at blive stakåndet, min vejtrækning bliver tung og jeg kan mærke sveden pible frem på min pande. Stien begynder for alvor at gå op ad nu.

Faktaboks:

Pentland Hills

- Kendt for sine smukke mellemstore bakker
- Ligger syd fra Edinburgh
- Der er flere reservoirer med fugle og dyr
- Pentland Hills bliver også brugt privat til landbrug.

Madpakker på toppen

Da vi efter en hård opstigning når toppen, falder vi alle til jorden med et dunk. Mine ben sitrer, den skarpe sol bager på min hud og får sveden til at løbe. Jeg trækker vejret tungt og kigger op på de store bakker, der strækker sig så langt øjet rækker. Nedenfor blinker en stille sø i solens stråler. Vi samler os på græsset, trætte, men følelsen af at have nået vores mål holder energien oppe. Jeg pakker min bagel ud og spiser den, mens jeg kigger ud over landskabet. Det er et simpelt måltid, men det føles som en belønning at sidde i disse omgivelser og spise den.

Den smukke sø med det stille vand. (Foto A. Feilberg)

Min lærer råber, om ikke vi ikke skal tage et billede sammen. Klassen stimler sammen, og grinene runger over bakkerne. Vi hopper alle på billedet, der bliver taget. Et stort smil breder sig over mine læber, da jeg ser billedet, hvor ser vi fjollede ud.

Turen ned og en fangst i søen

Turen ned ad bliver også en udfordring. Stien som vi skal gå på, er både smal og glat. Jeg snubler og er ved at falde flere gange. Det er sjovt men også lidt skræmmende på samme tid. Mine ben føles stive og jeg kan mærke nogle muskler, jeg sjældent bruger. Vi når ned til søen. Her fanger to mænd vores opmærksomhed. De sidder i en lille jolle og fisker. Den ene mand får bid, da vi passerer. En stor fisk spræller i nettet, og vi begynder alle at klappe. Mændene smiler stolt og vinker til os. Jeg får helt lyst til selv at sidde ude i båden og fiske.

Den flotte udsigt fra toppen af Pentland Hills . (Foto A. Feilberg)

Solen og humøret er højt

Det sidste stykke går vi i solskin. Stien flader langsomt ud foran os. Mine ben føles tunge efter den lange nedstigning, men mit humør er godt. Den svage mumlen iblandt os fylder mine ører. Jeg lytter i stilhed til mine venners stemmer, der går i et med naturens lyde, efterhånden som energien blandt os er ved at løbe ud. Vi har alle fået et drys fregner over næsen af den skarpe sol, og vores kinder er blevet røde af vinden. Jeg har en følelse af, at vi har været langt væk fra byen, selvom den kun ligger en kort bustur herfra.

Andrea

Studieturen til Edinburgh

Lucas Møller

Frokostpause

Jeg er på studietur til Edinburgh.

I dag har vi været en tur på Edinburgh

Castle. Efter det skal vi spise frokost. Når

vores frokostpause er færdig, skal vi mødes

ude foran et bjerg, vi skal bestige Jeg går

sammen med Marie, Caroline, Noah,

Malte, Line og Sia. Vi har ikke så meget tid

til at spise, så vi skal hurtigt finde et sted.

Eller det mener jeg i hvert fald. De andre går

rundt i cirkler og spilder vores tid. *Er det*

virkelig så svært at regne ud, der ikke er

noget den vej? Tænker jeg. De kan hverken

regne ud, at vi skal skynde os, fordi vi har

begrænset tid, eller at vi har større

sandsynlighed for at finde noget ved at

følge den store gade, end at dreje ned ad en

gade, hvor man tydeligvis kan se, at der er

ingenting. Marie var den eneste der havde

samme frustration som mig. *Har de ingen*

stedsans eller hvad? Spørger jeg. *Jeg*

sværger de ikke har, siger Marie. Endelig er

vi ved Pizza Hut.

Jeg glæder mig til at prøve at smage det.

Det er en af de fastfoodrestauranter, vi ikke

har i Danmark. Det smager godt, men ikke

lige så godt som jeg havde regnet med.

Pizzaen er ret tyk og ikke lige så flad som de

fleste pizzaer er. Vi skal snart bestige et

bjerg. Selvom de har forlænget vores tid,

har vi stadig travlt. Jeg tror, vi kommer for

sent. De fleste af dem har sagt, de ikke

gider at tage med, og jeg gider ikke at vente

på, at resten beslutter sig for, de heller ikke

gider. De siger, at de har tung mave efter at

have spist. Så jeg går bare med Marie.

Selvom vi skyndte os og gå fra de andre, så

kommer vi stadig for sent. De venter ikke på

os, så vi skal prøve at indhente dem ved at

gå hurtigere

end dem. Og vi ved på samme tid ikke,

hvilken vej de går, så vi må prøve at følge

dem igennem snap kortet. Det er et kort på

snapchat, hvor man kan se, hvor ens

venner er. Alt det besvær havde været

undgået, hvis vi fandt et sted at spise

hurtigere.

Det er overraskende, at jeg har bedre styr

på det end dem, når jeg selv har svært ved

at holde styr på sådan nogen ting.

Arthur Seat

Højde: 251 meter

En del af Holyrood Park

Vulkansk oprindelse

Populær vandrerrute i Edinburgh

Bjergbestigning

Vi er kommet til mødestedet, og de er der ikke. Det er over 10 minutter siden vi skulle have mødt. Vi følger en sti, som vi tror, de er gået op ad. Jeg ringer til Magnus for at prøve at finde ud af hvor de er. Der er meget larm i baggrunden og det er rimeligt svært at se på kameraet, fordi det hele ser rimelig sens ud. Vi kan se på snapkortet, at de er gået en helt anden vej. *Vi gået den helt forkerte vej jo. Nu kommer vi endnu længere bagud*, siger jeg til Marie. Vi må gå nedad igen og så følge en anden sti der passer med snap kortet.

Vi har gået noget tid, og jeg kan se nogen fra klassen. Vi har gået den rigtige vej, og vi har været hurtige nok. Jeg går til sport, så det var ikke et så stort problem for mig, da jeg er i fin form. Marie klarer det overraskende godt i forhold til hun ikke dyrker lige så meget motion, og vi skal være en del hurtigere end de andre for at nå dem. Vi ser, at Alma og Therese er stoppet med at gå. *Hvorfor er I stoppet?* spørg jeg.

Alma siger *Therese fik det dårligt. Vil I have noget vand?* spørger jeg. *Nej det er fint, vi har noget*, siger Alma.

Vi er nået op til de andre, og vi følges resten af turen med dem nu. Naturen er meget flot. Det er mest græs sten og nogle gule planter, man ser i naturen. Vi er endelig nået op til toppen. Der er en flot udsigt til Edinburgh. Vi tager et fælles billede med klassen.

Turen ned er meget nemmere og hurtigere. Det er også meget sjovere bare at løbe ned. Nu hvor jeg er kommet ned og endelig er færdig, køber jeg en is og sodavand.

Lucas

Vandring i det skotske landskab

En krævende, men uforglemmelig vandretur i det skotske landskab med høje bjerge, solskin, sved på panden og et uventet advarselsskilt på vejen.

*Filuca Vangsgaard 2.a
23 fiva@fvgh.dk*

Fra gråvejr til solskin

Dagen begyndte med grå skyer og kølig temperatur. Humøret afspejlede vejret. Vi skulle gå 15 minutters tid hen til den bus, som skulle fragte hele klassen hen til den skotske naturpark, lidt uden for Edinburgh. Inden vi tog afsted, skulle vi ned og købe noget mad, vi kunne tage med. Det eneste vi kunne finde, var en dagligvarebutik med nogle tørre pizzasnegle. Dem købte vi sammen med noget vand og noget chokolade til når turen blev hård. Det tog cirka en time at køre til naturparken. Vi kørte højere og højere op, og kunne se bjergene i det fjerne. Jo længere tid vi kørte, jo bedre blev vejret. Solen var begyndt og skinne. Vi blev sat af bussen og gik 300 meter hen til der, vores rute startede.

Sammenhold

Omgivelserne var til ingen sammenligning noget, vi kunne have i Danmark. Små vandløb med hunde løbende rundt i. Smukke grønne træer

og buske kunne ses overalt. Ruten startede godt. Der var sol og vejen var ikke særlig stejl. Her kunne man virkelig nyde udsigten ud over det skotske landskab. Vejen blev mere og mere stejl og klassens vidt forskellige tempo kom til udtryk. Nogle havde allerede nået toppen på den første bakke, mens andre stadig var på vej op. Trods forskelligheden i tempo ventede man på hinanden og fulgtes resten af vejen.

På toppen af bjerget (foto: Filuca Vangsgaard)

Til tops

Selv på vej op af toppen af bjerget, skinnede og varmede solen. Jorden var tør og hullet, så man skulle være varsom med, hvor man gik. Himlen var skyfri og udsigten var klar og tydelig. Sådan plejer vejret i Skotland ikke at være. Her var regn og skyfyldte dage byttet ud med sol. I takt med at bjerget blev stejlere, blev intensiteten højere og pulsen steg. Vi var 100 etager oppe og det kunne mærkes. Benene syrede til og vejrtrækningen blev hurtigere og hurtigere. Vi kunne se målet, 500 meter mere, så var vi på toppen. Solen bagte ned på os og sveden løb. Flere og flere begynder at komme i mål på toppen. Slutspurten var den hårdeste.

Vi havde kun et par 100 meter tilbage men alligevel var de uendelige. Langs ruten op til bjerget kom indfødte skotske løbere, spurtende forbi. Både op og ned ad bjergene kom de løbende, som om det var noget de gjorde til hverdag. Hvis man kiggede ned til højre, kunne man se en kæmpe sø. Vandet glimtede, når solens stråler ramte den. Søen bidrog til den idylliske stemning og udsigt, der var.

Idyllisk udsigt

Alle havde nu nået toppen. I horisonten kunne man se skyerne, som næsten lå parallelt med bjergtoppen. Folk var glade og humøret var ændret markant siden i morges. Selvom folk var udmattede, var humøret i top og folk havde det

hyggeligt. Vi sad og spiste de pizzasnegle, vi havde købt, og beundrede udsigten. En foreslog, om der ikke skulle tage et fælles billede. Alle stillede sig op på toppen af bjerget med udsigten i baggrunden og der blev taget billede.

En vej ned

Lige så stejlt det gik op, lige så stejlt gik det ned. På de forskellige bjerge kunne man se små får løbe rundt. Man skulle være varsom hvor man gik, så man ikke trådte i deres efterladenskaber. Vejen var smal, tør og fyldt med små sten, som gjorde det svært at holde balancen. Flere faldt bagover, fordi de små sten trillede ned af. Vi gik i en lang række ned. Ved siden af den smalle vej var der et lille vandløb, trods det varme vejr. Nogle steder var jorden også smattet, og man skulle passe på, man ikke sank ned. Der var tidspunkter, hvor vi var nødt til at hoppe over vandløbet, fordi den lille smalle sti sluttede. Her var koncentration en nødvendighed.

Efter at have gået 100 etager stejlt ned af bjerget, kom vi endelig til en sti med asfalt på. Men inden vi kom hen på den, skulle vi over en å. Her var der både en lille bro og små planker som var lagt ud over vandløbet. Der var nogle, der valgte at tage chancen og gå over plankerne. De faldt heldigvis ikke i vandet.

Søen, naturpark (foto: Filuca Vangsgaard)

Opsigtsvækkende skilt

Det var noget helt andet at gå på den asfaltbelagte sti. Vi var vant til tør, hullet jord med små sten. Langs stien kom søen til syne, den vi havde set oppe på toppen af bjerget.

Pludselig kom et skilt med et slags dødningehoved til syne. Da vi kom tættere på, kunne vi se et gult skilt med sætningen ”Be aware, deaths have accrued”. Den idylliske stemning blev kort afbrudt ”tænk der er nogle, der er døde her”.

Da vi gik længere hen ad stien, ser vi så to mænd, der var ude og fiske. Vi stiller os op og kigger på dem, da den ene mand lige pludselig hiver en

kæmpe fisk op af søen. Hele klassen står og kigger forundrende og bryder ud i en klapsalve. Manden kigger glad hen mod os, han løfter sin kasket og sender os et kækt blik.

Stille tur hjem

Vi kan endelig se målet. Vi kan se det sted vi startede. Vi går med trætte og tunge skridt. Endelig efter 9 kilometer i 100 etagers højde er turen slut. Vi sætter os forpustet ned ved et borde bænke sæt i skyggen. Der går ikke lang tid, for vi rykker os ud i solen igen da det er for koldt i skyggen. Efter noget tid er alle ankommet til mål. Her finder vi ud af, at vi har gået ruten en time hurtigere end først antaget, selvom vi har holdt mange pauser. Det resulterer i, at vi skal vente lidt over en time på vores bus. De kører ikke særlig tit her ude ved nationalparken. I bussen på vej hjem er der meget stille, det plejer der ikke normalt at være.

Alle mand sover.

Filuca

Skandaløs og kulturchokerende studietur på bøssebar i Edinburgh

**En aften vi aldrig glemmer: fra
fiskelugt til fællessang på et
regnbuefarvet dansegulv.**

Af Sia L. Dalberg

Første mislykkede forsøg: Fiskelugt og ældre gæster

Vi står alle seks på den brostensbelagte gade, trætte en tirsdag aften efter dagens sightseeing, men opsatte på at opleve nattelivet i Edinburgh. Vi gør os klar og tager en såkaldt "power nap", inden vi efterforsker byen. En gammel pub lokker med toner af folkemusik. Vi skubber døren op, og straks slår en lugt af fisk og øl os i ansigtet. Lokalet er fyldt med ældre mænd, der sidder tungt ved bordene. Ingen dans, ingen energi. Da nogle af os endnu kun er 17, og stemningen mildt sagt er død, lister vi hurtigt ud igen.

Velkommen til Planet Bar: En regnbuefest

Lige ved siden af blinker et neonskilt: Planet Bar. Vi kaster et blik på hinanden – skal vi? Dørmanden nikker os smilende ind, uden at skelne til vores alder. Stemningen skifter med det samme. Farverige lamper, høj musik og lidt af Edinburghs ungdom. Før vi når at trække vejret, går det op for os: Vi er på en bøssebar! Men i

stedet for at flygte, sætter vi os og hygger os med noget karaoke, inden vi sender en video til resten af klassen. Kort efter vælter de ind én efter én, grinende og klar til at danse. Stemningen bliver løftet, vi danser i en sky af glitter og føler en helt ny slags frihed.

Kønsroller vendt på hovedet

Normalt er det pigerne, der føler sig observeret i nattelivet. Men her bliver rollerne byttet. *"Det føles rart at være et sted, hvor man kan danse uden at blive stirret på,"* siger min veninde, mens vi danser videre uden at føle os dømt. Dog oplever nogle af drengene en anderledes side: *"Jeg står på toilettet, da en fyr lige tjekker mig ud, op og ned,"* fortæller en dreng fra klassen grinende. En anden dreng fortæller, at Leo, en venlig og festlig fyr vi møder, klapper ham bagi, useriøst. Leo, en 22-årig skotte med uendelig energi og store grin, fortæller tidligere, at folk fra Skandinavien er *"So beautiful"*. Han kigger på hele klassen for at konkludere det.

Planet Bar, Edinburgh

- En af de ældste LGBTQ+ barer i byen. -Opmærksomhed på kønssygdomme via plakater rundt i baren.
- Kendt for karaoke, dragshows og feststemning.
- Venligt og inkluderende miljø, men vær opmærksom på ID-

Karaoke, komikere og nye venskaber

Inde på dansegulvet i hans DJ-booth styrer en energisk DJ showet. "Give it up for Denmark!" råber han i mikrofonen, mens vi bliver overdænget med komplimenter og jokes på en skotsk accent så tyk, at halvdelen går tabt i grin. Vi lærer tre lokale at kende: John, en kort brasiliansk fyr med tæt skæg og sprød stil, der ejer dansegulvet. Ruben, en høj blond fyr, som synger Pink Pony Club som en professionel igen og igen. Og selvfølgelig Leo, der, trods sin noget rodede tøjstil, twerker så energisk, at vi ikke kan lade være med at grine. Et øjeblik jeg aldrig glemmer, opstår, da jeg spotter Ruben igen en anden aften. Vi rækker ud med hænderne efter hinanden, og jeg råber: "Ruben!" – men bliver stoppet af en dreng, der spørger, hvordan jeg kender ham. Jeg joker: "Det er min best friend jo." Derfra går jeg over til ham, og vi deler et kram, som om vi har kendt hinanden i lang tid. Derefter sker dramaet...

Dramaet: Jaget gennem natten

Torsdag nat vender vi tilbage til Planet Bar. Denne gang bliver stemningen dramatisk. Der er ikke nogen dørmand, så vi går bare direkte ind, men en mand begynder at tjekke ID, og én efter én bliver vi smidt ud. Vi når akkurat lige at høre en Drag queen synge Pink Pony Club, som jeg nok kan hele sangteksten på nu. Mindreårige og barer med alkohol går ikke hånd i hånd i Skotland, da barerne kan få store bøder. Stemningen bliver trykket, og vi skal bare hjem nu, sikkert

gennem nattelivet. Udenfor på gaden lyder et råb: "*Han følger efter os!*" I panik løber vi gennem mørke gyder og ned ad stejle trapper. Jeg kaster et blik bagud, mens jeg tænker: Umuligt det sker for os lige nu, direkte ud af en film. Den store mand kommer nærmere, mobiltelefonen klistret til øret. Er det politiet, han tilkalder? Skal vi forvente at blive stoppet på vej til hotellet? Adrenalinet pumper, mens vi spurter gennem Edinburghs stejle, brostensbelagte gader, og i en blanding af latter og chok kommer vi alle sikkert tilbage til vores hostel og går i seng.

Drag queen, karaoke samt DJ-Booth (Foto Google)

Sia

Udsigten over Edinburgh

Af Signe Baun Olesen 2.a

Første dag i Edinburgh fyldt med sjov, vandring og en masse solskin.

Fra by til bjerg

Vi kunne ikke finde vej, så klassen var gået, da vi endelig kom frem. Det var første dag, derfor var byen helt fremmed. Heller ikke engang telefonen kunne hjælpe, den fik os til at gå i cirkler, rundt i de gamle gader i den store by.

Vi var kommet for sent afsted fra restauranten, hvor vi spiste frokost, så tiden var ikke med os.

Vi endte med at spørge to indfødte damer til råds, der kom gående imod os. De havde begge gråt kort hår, farverigt tøj på og var meget flinke. Den ene havde en alt for stor rygsæk på, og så os ud til at have lidt besvær med den.

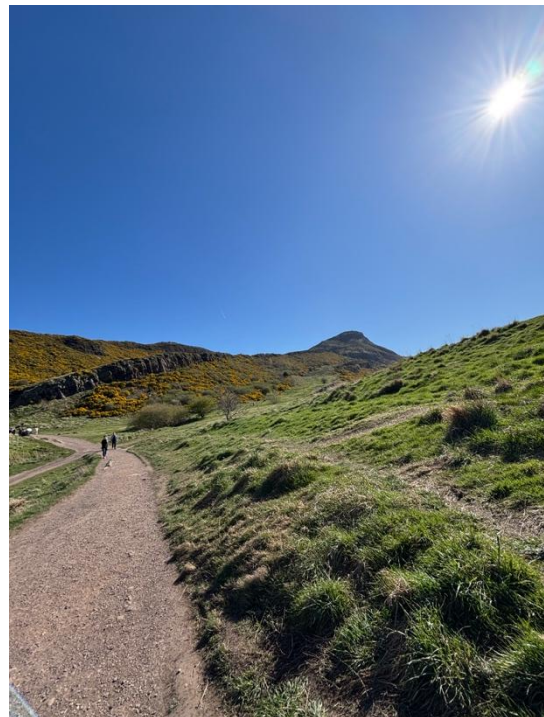
De to damer vidste godt, hvor vi skulle hen, og de pegede os en helt anden retning end den, telefonen viste. De talte med en stærk accent, og man skulle holde tungen lige i munden for at forstå, hvad de mente.

Vi fulgte den buede vej, de havde sagt vi skulle, og håbede det var rigtigt.

Vi ankom til en tæt pakket parkeringsplads med en masse turister. I baggrunden kunne man høre mange forskellige sprog og børn, der løb rundt. Foran os var en lang grussti, man skulle følge, inden det begyndte at gå opad.

Den hårde vej mod toppen

Ingen vidste hvad vi gik ind til eller hvor turen gik hen. Vi fulgte bare efter menneskemængden, der også skulle op på toppen. Bjerget var ca. 250 meter højt, og vejen derop var stejl, stenet og ustabil. Solen skinnede på den skyfrie himmel ned over os alle, og det blev varmere og varmere. Der blev holdt en del pauser på vejen op, her beundrede jeg udsigten, der gradvist blev smukkere. Ud over bjerget bredte der sig en masse gule blomster, der fulgte os hele vejen op til toppen.

Stien op til Arthurs Seat: Fotograf Signe Olesen.

Jeg havde cowboybukser på den dag, hvilket ikke ligefrem var det bedste tøj til vandringen, derfor blev det sværere at komme op de stejle steder.

Udover at turen op var hård, var der godt humør og der blev snakket en masse.

Der var mange mennesker på vej op og ned ad bjerget, der kom en mand luntende ned med sin lille dreng på armen, så let som ingenting. Drengen smågrinede og smilte over hele ansigtet. Jeg var meget overrasket over at manden ikke var ved at vælte, men det så ud til at han havde prøvet det før.

Det sidste stykke inden vi nåede toppen var af klippelignende materiale og meget svært at gå på. Derfor tog det sidste stykke lang tid, da man var forsigtig og trådte varsomt for ikke at falde.

2.A på toppen

Da vi nåede toppen, stod meget af klassen der, omringet af en hel masse andre turister der tog billeder med deres selfiestænger.

Panoramaudsigten fra toppenudover Edinburgh var imponerende og hele turen værd.

Arthurs Seat

-Højde: 251m.

-1,6 km fra Edinburgh Castle.

-Det er en gammel uddød vulkan.

-Det er forbundet til den store Hollyrood park.

Udsigten fra toppen af Arthurs Seat:
Fotograf Signe Olesen.

Vi delte vores sidste vand med hinanden og fik pusten.

Der stod en klippe forhøjning på midten, her sad alle, både klassen, turisterne og de glade hunde, der også var formået at komme herop.

Luften var en del koldere på toppen, og det blæste lidt.

Vi fik taget en masse billeder sammen hele klassen, inden turen gik ned igen.

Stejle skridt og frit fald

Det første stykke var meget stejlt og det ene ben tog det andet, så det gik stærkt ned ad bjerget.

Vi hilste på de mange mennesker, der var på vej op, og fortalte dem hvor smukt der var på toppen.

Der var mange ældre turister, der gled i gruset, en ældre mand faldt, men blev hurtigt hjulpet på benene igen af et ungt venindepar.

Da vi kom ned til foden af bjerget og kiggede op, så de mange mennesker små ud og toppen var igen langt væk.

Til tops i Edinburgh

Gennem stejle stier og løse sten fører ruten mod toppen af Arthur Seat – en fysisk udfordring midt i Edinburghs smukke landskab

*Af Mia Zangenberg
23miza@fvgh.dk*

Vandringen mod toppen

De mange mennesker lignede små myrer på toppen af bjerget. Det var langt over 200 meter højt, og alligevel havde jeg ingen ide om at det ville blive så hårdt som det blev.

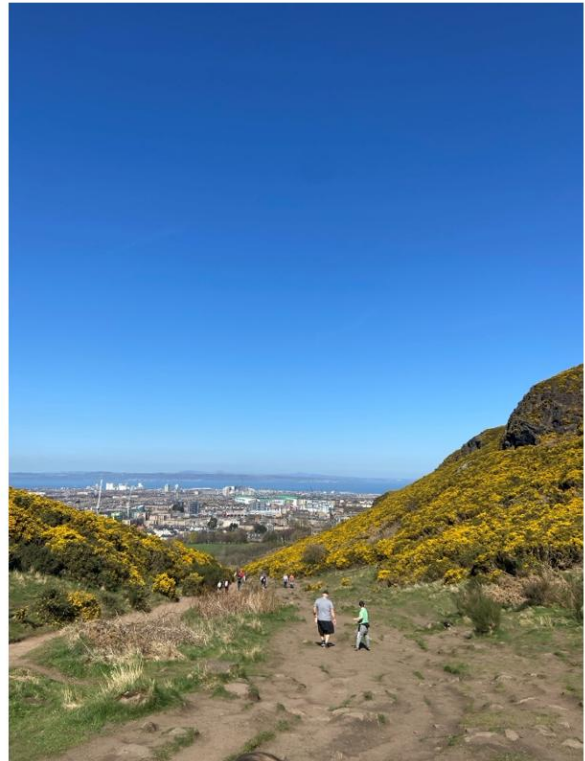
Solen skinnede og vejret var dejligt - perfekt til at vandre. Der var skyfri himmel og alle var ved godt mod.

Vi kom lige fra frokost inde i byen og var lidt sent på den. Google Maps havde vist os den forkerte vej, og vi var derfor kommet 3 minutter for sent til mødestedet. Resten af klassen var allerede godt på vej op ad de stejle bakker og vi fulgte gladeligt trop.

Allerede fra start var der den smukkeste udsigt udover Edinburgh. Bjergsiderne var overdynget med gule blomster så langt øjet rakte. Solen bagte lige ned på os og til sidst blev det ekstremt varmt.

Ingen af os vidste, hvad vi gik ind til, inden vi tog hjemmefra ved 8-tiden om morgenen. Derfor havde vi heller ikke taget det bedste vandretøj eller de

bedste sko på. Heldigvis havde vi dog én

Arthur Seat, Edinburgh (foto Mia Zangenberg)

vandflaske med som seks personer måtte deles om.

En usikker vej

Som tiden gik, indhentede vi flere og flere fra klassen. Alle sammen hivende efter vejret - det var begyndt at blive rigtig hårdt. Bakkerne blev stejlere og vejen til toppen var ikke længere så let som i starten. Vi havde det første

stykke gået på en sti, som førte os op ad bakkerne. Den var god at gå på, intet grus, ingen sten.

Men det ændrede sig straks, da vi kom længere op. Stien begyndte at blive ujævn, og man begyndte at skulle placere sine fødder nøje. Hvis man tog ét forkert trin, kunne man risikere at falde ud over den stejle bjergside. Det begyndte jeg allerede at frygte en smule.

Vi fortsatte. Op, op og atter op. Undervejs havde nogen givet op. De måtte sætte sig forpustede på bjergsiden og vente på, vi andre havde nået toppen og kom ned igen. Alle gjorde hvad de kunne og vi heppede på hinanden. Selv folk man ikke kendte, gav man lige et opmuntrende smil, som i: 'Vi er der snart!'. Det var lidt som om vi alle sammen var sammen om at nå toppen, selvom man kun kæmpede for sig selv. Vi var kun tre tilbage ud af de seks, vi startede.

Højdeskrækken sætter ind

På et tidspunkt nåede vi til et sted, hvor stien nærmest var forsvundet. Vejen var fyldt med små bitte sten, som mine Adidas sko ikke kunne stå fast på. Her begyndte en lille snert af højdeskræk at fylde min krop. Jeg har aldrig været bange for højder, men lige her følte jeg mig usikker. Jeg var sikker på, jeg ville falde ned, hvis jeg fortsatte den vej op. Min krop

låste sig og jeg kunne fysisk ikke bevæge mine ben. Det var som om mit hoved bare sagde stop. Jeg måtte sætte mig ned i hug på et stykke græs lidt derfra. Her måtte jeg lige samle mig, indtil jeg spottede en vej uden om de små sten. Her kravlede jeg nærmest op indtil en sød mand rakte mig hånden og hjalp mig det sidste stykke op.

Tæt på toppen

Man kan sige, vi havde nået en milepæl. Vi var et godt stykke oppe ad bjerget og kunne begynde at se vejen til toppen og flere andre fra klassen nå derop. Det var begyndt at blive en mere stenet vej, dog uden alt det grus, jeg havde kæmpet med at holde balancen på før. Nu var det mere klippeagtigt. Man kunne se folk næsten springe fra klippe til klippe - glade for endelig snart at have nået deres mål. Jeg syntes, det så en anelse farligt ud, så jeg nøjedes med at tage varsomme skridt.

Både børn og voksne tog turen, endda også hunde. Det overraskede mig, at de havde styrken til sådan en vandretur. Men det gav alligevel også en energi til at fortsætte, især når jeg og de andre to tilbageværende havde så kort til målstregen og toppen. Så vi fortsatte.

Klipperne var rød- og brunlige og lignede lidt noget fra en ørken. Det gav en flot kontrast med de gule blomster,

som stadig fortsatte med at beklæde bjergsiderne.

Arthur Seat, Edinburgh

Arthur Seat ligger 251 m over havets overflade

Bjerget er en gammel uddød vulkan

Arthur Seat er reelt en bakke, men bliver betegnet som et bjerg grundet dets størrelse

Før vi vidste af det, havde vi nået toppen, og den smukkeste udsigt mødte os. Resten af klassen havde nået målet lidt før os og havde sat til rette på en stor klippe på toppen af bjerget. Inden vi gjorde dem selskab, måtte vi ud til kanten og se udsigten, denne gang fra toppen. Den var smukkere end noget andet sted på turen og fortjente selvfølgelig et face time-opkald hjem.

Da jeg stolt havde vist hvad jeg lige havde vandret op til, gik vi tilbage til klassen, som stadig nød udsigten fra klippen. Vi fik taget et hav af fællesbilleder. Først fra den ene vinkel. Så fra den anden. Vi skulle have det hele med.

Da vi havde slappet lidt af, nydt udsigten og fået pusten tilbage, var det tid til at komme hjem ad. Nu var der heldigvis kun en vej. Ned.

Mia

Highland

Siff Lehmann Dahl siff0240@skolehk.dk

Når klokken rammer 08.50, går vi fra hotellet, lyder det fra Mads, vi skal nemlig ud til Pentland Hills. Vi når bussen 09.25 og der skal vi sidde i cirka 40 minutter, Bussen tager os ud til enden af byen og så begynder vi at finde vejen derhen til stedet, det tager 10 minutter. De første 500 meter er på jorden eller op ad en lille bakke, her går det fint og vi tager billeder og leger ved en å, som ligger ved siden af højlandet.

Lige da vi kom til højlandet, Pentland Hills (Foto S. Dahl)

Derfra begynder det bare at gå op ad bakke... Bakkerne bliver stejlere og vejret bliver varmere, så jakkerne ryger af og vi begynder at gå højere op. Vi kommer til et sted med får og lam og de er så søde, med deres fine pels, så vi holder en lille pause hvor vi drikker vand og kæler med fårene.

Udfordringen nærmer sig

Vi bevæger os videre op ad og nu tager det rigtig til sig, vi alle er helt forpustet og det bliver sværere at følge med fortroppen, men gejsten er der stadig, så vi når op til næste stop, inden vi rammer toppen. Nu kommer der en sti, der er meget stejl, så der vi skal ikke lege og fjolle for meget, da der er langt ned, hvis det går galt.

Jeg har det virkelig hårdt her, så jeg kan heldigvis holde nogle små pauser med de andre. Vi kommer længere op, og nu holder vi alle en større pause på måske 10 minutter, hvor vi venter på de sidste. Her tager vi også en stor tår vand og en lille hurtig snack, inden vi når toppen af Pentland Hills. Det nu

Toppen af Pentland Hills (Foto S. Dahl)

det sidste stykke er stejlest og vi alle er forpustede og svedige, men vi rammer toppen og det føles så fedt. Vi beslutter, at her skal vi spise frokost og slappe af, så vi får brugt 40

minutter deroppe, mens der er fuld sol og det føles så dejligt at nyde solen deroppe og spise en god bagel, vi har bragt med os.

Da vi er færdige med at spise, tager vi billeder og kaster med sten, så langt vi kan. Vi slapper selvfølgelig også af, hvor vi får drukket noget cola og spist nogle kiks. Klassen beslutter, at heroppe kunne det være fedt at få et fællesbillede, så vi tager et billede, imens vi hopper, men vi ser at på billedet og det blev taget for sent, så vi alle står på jorden. Vi beslutter os for, at nu er det snart tid til vi skal videre.

Nu går det kun ned af bakke

Vi begynder at bevæge os ned ad og alle de små sten på bakken gør det svært at holde balancen, så vi går alle sidelæns ned, imens vi prøver at holde fast i den ene side af bakken. Tiden går ellers med, vi snakker med hinanden om alt fra turen derop til hvad vi skal lave i påsken.

Vi kommer til en lille å, vi skal krydse, så nu står vi alle i kø for at komme over, vi skal hoppe over, så vi hjælper hinanden så godt som vi nu kan, heldigvis er der ingen der falder i. Undervejs da vi går ned ad bakken er der et par stykker der glider og falder, så det bare op igen og gå videre. Tiden går stærkt, når vi går ned af bakken, og inden længe kan vi se vejen vi skal ud på. Da vi kommer ned, er vi alle glade for at være nede og vores ben er godt

trætte, selvom vi nok kun har gået 6 km.

Da vi kommer ned og begynder at gå, kommer vi forbi en stor sø, hvor der nogle, der fisker, og imens vi går forbi, fanger de en fisk, så vi klapper ad dem. Vi tager en masse billeder af hinanden, men ikke mindst også omgivelserne omkring os. Solen skinner stadig over os, og der er flere der har fået masser af sol på næsen og kinderne.

Da vi rammer stedet, vi startede ved, er vi alle helt vildt trætte og det gør det ikke bedre, vi skal vente i over 40 minutter på bussen. Vi spiser det sidste af vores madpakke og drikker det sidste vand.

Det begynder også at være rigtigt koldt fordi solen er skygget væk for træerne, så vi sidder og fryser, imens vi venter på bussen. Så går vi ud mod busstopstedet og venter derude i ca. 10 minutter, selvom vi ikke er sikre på, om der er nok plads til os.

Hjemturen

Endelige kommer bussen og der er plads, selvom nogle af os står op. Det er også fint, for vi har lige slappet af og siddet ned i næsten en time. Bussen bliver hurtigt fyldt op, da det er eftermiddag og alle har lige fået fri fra deres arbejde.

Busturen ender og nu går vi hen mod vores hotel og alle er så trætte, at vi

bliver helt stille. Vi ankommer til hotellet, og nu skal der bare slappes af, inden vi skal ud at spise på Edinburgh Streetfood.

Vi slapper godt af og aftaler med nogle af de andre at mødes ved spisestedet, og der bestiller vi alle lækker mad inden hele klassen skal mødes og på en ghost tour rundt i Edinburghs gader.

Siff

